Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει Ξένων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος | *Ἀθῆναι 4 Ἰουλίου 1931* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 31*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. DE KERANY

Α'.

—Ὤ! φαντασίες!..

Εἶναι τουλάχιστο ἡ πέμπτη φορὰ ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ποὺ ἡ φτωχὴ μὶς Βαρβάρα ἀποκρίνεται μ' αὐτὴ τὴν ἀναφώνηση στὰ ἐξωφρενικὰ σχόλια ποὺ τῆς ἀνακοινώνει ἡ μαθήτριά της σχετικὰ μὲ τὴ θέση ὅπου βρίσκονται· καί, κάθε φορά, τὴ συνοδεύει μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ τόσο πονεμένο, ποὺ θ' ἀκουγόταν σ' ἀπόσταση εἴκοσι μέτρων ὁλόγυρα, ἂν ὁ ἀγέρας, ἡ βροχὴ καὶ τὰ κύματα δὲν προξενοῦσαν ἕνα φοβερὸ πάταγο.

— Σολάνζ, θὰ πεθάνουμε δῶ, καὶ τὸ φταίξιμο θᾶναι δικό σας.

— Καϊμένη μου μὶς Βαρβάρα!.. Καὶ τὸ πιὸ θλιβερὸ ἀπ' ὅλα εἶναι πώς, ἂν πνιγοῦμε μαζί, δὲ θᾶχετε οὔτε τὴν παρηγοριὰ νὰ παρευρεθῆτε στὴν κηδεία μου.

— Λέτε κουταμάρες, ἀγαπητή μου. Θἄπρεπε τουλάχιστο νὰ μὴν τὶς κάνετε κιόλας. Ἡ ἀποψινή σας ἐπιχείρηση ἦταν ἀσυλλόγιστη. Ξέρετε καλὰ πὼς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα.

—Ἡ θειὰ Γκὼτ βεβαιώνει πὼς ὑπάρχουν.

—Ἡ θειὰ Γκὼτ μάντεψε πὼς εἶστε μιὰ μικρὴ ἄπιστη Παρισινὴ καὶ θέλησε νὰ σᾶς κοροϊδέψῃ.

— Θὰ πῶ τοῦ πατέρα νὰ τὴ μαλώσῃ

— Ἂν ἀξίζει κάποιος μάλωμα, αὐτὸς εἶστε σεῖς, Σολάνζ.

— Ξέρετε καλὰ πὼς ὁ μπαμπᾶς δὲ μὲ μαλώνει ποτέ.

— Δυστυχῶς! μουρμούρισε ἡ Ἰρλανδὴ παιδαγωγός.

Ὁ νέος αὐτὸς ἀναστεναγμὸς χάθηκε ὅπως οἱ ἄλλοι μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλο.

Ἡ Σολάνζ ὅμως δὲν τὸ παρατηρεῖ. Καταγίνεται νὰ συγκρατήσῃ τὶς δίπλες τοῦ φουστανιοῦ της ποὺ τὸ ἀνασηκώνει ἡ καταιγίδα, καὶ νὰ ξαναφέρῃ στοὺς ὤμους της τὸ μικρὸ ἀνεπαρκέστατο σάλι, ποὺ πῆρε πρὶν ἐπιχειρήσει αὐτὸ ποὺ ἡ μὶς Βαρβάρα ὀνόμασε πολὺ σωστὰ «ἀσυλλόγιστη ἐπιχείρηση».

Ἡ Σολάνζ εἶναι μοναχοκόρη.

Ἡ μητέρα της πέθανε, ὅταν αὐτὴ ἦταν πολὺ μικρή, καὶ ὁ πατέρας της, ποὺ τὴ λατρεύει, τὴ μεγαλώνει μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις. Μὲ τὴν πρόφαση νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ξαναγύρισμα τῆς μηνιγγίτιδας, ποὺ σὲ ἡλικία τεσσάρων χρονῶν ἔφερε τὴ ζωή της σὲ κίνδυνο, ὁποχωρεῖ στὶς πιὸ ἀλλόκοτες ἰδιοτροπίες της καὶ ἀπαιτεῖ νὰ τῆς φέρνουνται ἀπ' ὅλον τὸν κύκλο του μὲ τὴν ἴδια ἀδυναμία.

Ἡ μὶς Βαρβάρα, ποὺ βρίσκεται κοντά της δεκοχτὼ μῆνες τώρα, βλέπει τὴν ὑπομονή της νὰ περνάῃ ἀπὸ μιὰ σκληρὴ δοκιμασία καί, ὑποχωρώντας πάντα στὶς ἐπιθυμίες τοῦ κ. Σαρσέν, δὲν παύει ν' ἀναστενάζει — γιατὶ ἀγαπᾶ τρυφερὰ τὴ Σολάνζ, μ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά της — στὴν ἰδέα τοῦ τί θὰ γίνῃ ἡ μαθήτριά της σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν.

Αὐτὴ τὴ χρονιά, ἐπειδὴ ἡ Σολάνζ εἶχε γίνει ἀναιμικὴ ἀπὸ πρόωρη ἀνάπτυξη, ὁ γιατρὸς συμβούλεψε νὰ τὴν πᾶνε σὲ καμμιὰ ἀκροθαλασσιά. Δὲν ἔγινε καθόλου σκέψη νὰ διαλέξουν μιὰ πολυσύχναστη παραλία, ὅπου ἡ μικρὴ θὰ πολλαπλασίαζε τὶς παραξενιές της, μὲ ζημία πάντα τῆς ὑγείας της.

Ὁ κ. Σαρσὲν γιὰ καλὴ τύχη θυμήθηκε πὼς ἦταν κάτοχος ἑνὸς παλιοῦ γεροῦ οἰκήματος, σκαρφαλωμένου σὲ μιὰν ἀπόκρημνη ἀκτὴ τῆς Βρετάνης, ἀπέναντι στὸ νησὶ Σέν. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἀνῆκε ἀρχικὰ σ' ἕνα γεροντοπαλλήκαρο, πλούσιο καὶ ἰδιότροπο, ποὺ, ἀφοῦ τὸ ἔχτισε σύμ-

«Καταγίνεται νὰ συγκρατήσῃ τὶς δίπλες τοῦ φουστανιοῦ της...» (Σελ. 361, στ. β'.)

φωνα μὲ τὸ γούστο του, τὸ πούλησε ἔπειτα μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἔπιπλα ποὺ βρισκόνταν μέσα.

Τοῖχοι δυνατοὶ τὸ ὑπεράσπιζαν ἀπὸ τὴ μανία τοῦ σορόκου καί, μόλις ἀνοιγόνταν τὰ παράθυρα, ἡ θαλασσινὴ αὔρα ἔφερνε τὴν ὡραία μυρουδιὰ τοῦ ἰωδίου καὶ τῶν φυκιῶν. Ὁ κ. Σαρσὲν τὸ συγύρισε γιὰ τὴ Σολάνζ καὶ τὴ μὶς Βαρβάρα, κι' ἀφοῦ τὶς ἐγκατάστησε κεῖ-μέσα, ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, ὅπου τὸν καλοῦσαν οἱ ὑποθέσεις του.

Ἡ Σολάνζ δὲν διαμαρτυρήθηκε καθόλου γιὰ τὴν πατρικὴ ἀπόφαση· τὸ ἀπρόοπτο πάντα τῆς ἄρεσε. Κι' ἦταν ἀκόμα ἀρκετὰ περήφανη ὥστε νὰ μὴν ὑποφέρει γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσή της ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὶς μικρὲς συντρόφισσές της τοῦ Παρισιοῦ.

Ἐδῶ τώρα βασιλεύει σὰ μιὰ παντοδύναμη κυρὰ σ' ἕνα φτωχὸ πληθυσμὸ ποὺ ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ψαράδες καὶ θαλασσινούς. Δὲν τὴν ἀγαποῦν βέβαια, ἐξαιτίας τοῦ ἀγέρωχου καὶ δεσποτικοῦ χαρακτῆρα της, ἀλλ' αὐτηνῆς τῆς ἀρέσει νὰ τὴν ὀνομάζουν «ἡ μικρὴ δεσποινίδα τοῦ πύργου».

Ὡστόσο παραξενεύονται στὴ χώρα βλέποντάς την νὰ φυλάη ὅλες τὶς συμπάθειές της γιὰ τὴ θειὰ Γκώτ, γι' αὐτὴν ποὺ μιλοῦσε πρὶν ἀπὸ λίγο στὴν παιδαγωγό της. Ὁ λόγος εἶναι πὼς ἡ γριὰ αὐτὴ τὴ διασκεδάζει λέγοντάς της τρομαχτικὲς ἱστορίες γιὰ φαντάσματα. Καὶ σίγουρα ἡ ἴδια τρέμει μέσα στὸ μικρό της κρεβάτι. Γιατὶ ἡ Σολὰνζ δὲν εἶναι γενναία, ἀλλά, καθὼς ὅλοι οἱ δειλοί, ἀγαπᾶ νὰ τὴν τρομάζουν.

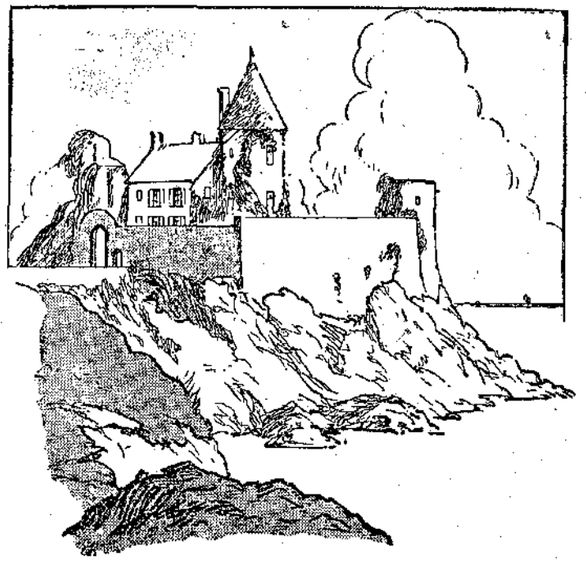

«Τοῖχοι δυνατοὶ τὸ ὑπεράσπιζαν ἀπὸ τὴ μανία τοῦ σορόκου...» (Σελ. 362, στ. α'.)

Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀπόψε, μαθαίνοντας πὼς τὰ φαντάσματα ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ γυρίζουν στὶς ἀκρογιαλιὲς τὶς φουρτουνιασμένες νύχτες, τὄσκασε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήση κανένα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ μὶς Βαρβάρα ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὴν προετοιμασία τῶν αὐριανῶν μαθημάτων.

Ἡ Ἀγγλίδα, μόλις κατάλαβε πὼς ἡ μικρὴ ἐξαφανίστηκε, ἄρχισε νὰ τὴ γυρεύη, καὶ τὴ βρῆκε πάνω στὸ βραχάκι. Προσπαθοῦσε ἀκόμη νὰ παραστήση τὴν ἀφοβη καὶ νὰ πειράξη τὴ δασκάλα της, μὰ ὁ τρόμος τὴν εἶχε κυριέψει.

Ἂν καὶ μόλις εἶχε μπεῖ ὁ Ἀλωνάρης, ἡ νύχτα σ' αὐτὴ τὴν ἀπότομη ἀκτὴ ἦταν σκοτεινὴ καὶ ψυχρή. Μιὰ βροχὴ ψιλὴ καὶ διαπεραστικὴ ἄρχισε νὰ πέφτη, κι' αὐτὴ ἡ ψυχρολουσία πάγωσε τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς Σολάνζ.

Ριγοῦσε ἀπὸ τὸ φόβο κι' ἀπὸ τὸ κρύο καὶ σφιγγόταν ἀπάνω στὴν παιδαγωγό της.

— Νά, κάποιος! εἶπε ἔξαφνα ἡ Ἰρλανδή.

Μιὰ μεγάλη σκιὰ γλυστροῦσε πιὸ πέρα. Μέσα στὸ σκοτάδι, φαινόταν πὼς εἶχε γιγάντιο ἀνάστημα. Ἡ Σολάνζ ἀνατρίχιασε.

— Ἂν εἶναι κανένα φάντασμα!..

Μὲ μοναδικὴ ἀσυνέπεια, ὅσο περισσότερο ἐπιθυμοῦσε πρίν, ἄλλο τόσο τώρα δὲν ἤθελε νὰ συναντηθῆ μ' ἕναν κάτοικο κάποιου ἄλλου κόσμου. Ἡ μὶς Βαρβάρα σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Σᾶς ἔχω πεῖ τόσες φορὲς πὼς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα, μικρὴ ἀνόητη. Ὁ δρόμος τοῦ πύργου, παρακαλῶ;

Ὁ ἴσκιος, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ ρώτημα, ἔγραψε στὸ κενὸ μιὰ χειρονομία τρόμου· κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ πεποίθηση τῆς Σολάνζ ἐνισχύθηκε πιὸ πολύ.

— Εἶναι φάντασμα!

— Εἶν' ἕνας κακοανατεθραμμένος! φώναξε ἡ μὶς Βαρβάρα μὲ μιὰ ἀγανάχτηση ὁλότελα βρεττανική. Ἐμπρός, Σολάνζ! Κάνε κουράγιο! Ἂς προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε τὸ δρόμο μας.

Πῆρε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἡ πορεία τους ἐξακολούθησε, πιὸ ἐπίπονη ἀπὸ πρίν, γιατὶ τώρα ἡ μικρὴ κόρη πίστευε στὰ σοβαρὰ πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ ὄντα ὑπερφυσικά.

Ἡ ἰδέα της αὐτὴ στερεώθηκε ἀκόμα πιὸ πολὺ μέσα της, ἀπὸ τὸ πέρασμα μιᾶς νέας σκιᾶς τόσο φευγαλέας καὶ σιωπηλῆς, ὅσο κι' ἡ πρώτη. Ἡ μὶς Βαρβάρα ἦταν καταγαναχτισμένη, Κι' ὅταν τὴν ἀγγιξε ἐλαφρὰ ἕνα τρίτο «φάντασμα», τὸ ἄρπαξε ἀπὸ μιὰν ἄκρη τοῦ ρούχου του πού, ἀντὶ νὰ διαλυθῆ σὲ καπνό, τῆς ἔμεινε μέσα στὰ δάχτυλα.

Ἦταν ἔν' ἀπὸ τὰ βαριὰ πανωφόρια, ποὺ φοροῦσαν οἱ γυναῖκες ἐκείνου τοῦ μέρους, καμωμένο ἀπὸ ὕφασμα τόσο χοντρό, ποὺ μποροῦσε νὰ βαστάξη σ' ὅλες τὶς κακοκαιρίες.

Ἡ μὶς Βαρβάρα παραξενεύτηκε λιγάκι ποὺ πέτυχε ἕνα τέτοιο λάφυρο, κι' ἔπειτα, καθὼς ἡ Σολὰνζ ἔτρεμε, τῆς ἔριξε τὸ πανωφόρι στὶς πλάτες καὶ παρατήρησε μὲ μεγάλη της ἔκπληξη πὼς ἐπήγαινε περίφημα στὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ τὴν ἔκαμε ἔνωκάτω. Ποῦ νὰ φανταζόταν πὼς μιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας τῆς μαθήτριάς της περιπλανιόταν τέτοια ὥρα στ' ἀκρογιάλι!..

Σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις κόπηκε ἀπὸ ἕνα ξεφωνητὸ τῆς Σολάνζ:

— Βλέπω τὸ φάρο!

Πραγματικά, ἕνα διαπεραστικὸ φῶς τρύπησε ξαφνικὰ τὴν ὁμίχλη. Ἂν δὲν τὸ εἶχαν δεῖ ὡς τότε οἱ δυὸ γυναῖκες, ἦταν γιατὶ σκεπαζόταν ἀπὸ κάτι ψηλοὺς βράχους.

— Πᾶμε στὸ φάρο, πρότεινε ἡ μικρή: Θὰ ζεσταθοῦμε ἐκεῖ γιὰ καλὰ κι' ὁ φύλακας θὰ μᾶς ξαναφέρη ἔπειτα στὸ σπίτι.

Ἡ ἰδέα φάνηκε καλή. Ἡ μὶς Βαρβάρα ὑποχώρησε θελημοκτικὰ στὴν ἐπιθυμία τῆς μαθήτριάς της καί, ὁδηγημένες ἀπὸ τὴ ζωηρὴ λάμψη ποὺ ἄστραφτε κατὰ διαλείμματα — γιατὶ ὁ φάρος εἶχε φῶς περιστροφικό, — ἡ Σολὰνζ καὶ ἡ παιδαγωγός της τράβηξαν γιὰ τὸ χαμηλὸ σπιτάκι ὅπου κατοικοῦσε ἡ οἰκογένεια τοῦ φύλακα.

Παρατήρησαν μὲ ἱκανοποίηση πὼς τὰ παράθυρα ἦταν φωτισμένα. Ἕνας θόρυβος ἀπὸ δυνατὲς φωνὲς τὶς ἔκαμε νὰ καταλάβουν πὼς δὲν κοιμόταν κανένας μέσα καὶ πὼς δὲν θὰ ἦταν ἀδιάκριτες.

Ἡ μὶς Βαρβάρα χτύπησε τὸ τζάμι. Ὅλοι σωπάσανε. Ἐπακολούθησαν ψιθυρίσματα, πνιγμένες ἀναφωνήσεις, κι' ἔπειτα ἡ πόρτα μισοανοίχτηκε μὲ προφύλαξη.

— Ποιὸς χτυπάει; ρώτησε μιὰ παιδικὴ φωνὴ κάπως ἀνήσυχη.

Τίποτε δὲν καθησυχάζει περισσότερο ἕνα δειλὸ παρὰ ὅταν ἀνταμώσει κάποιον ἄλλο πιὸ φοβιτσιάρη ἀπ' αὐτόν. Ἡ Σολὰνζ ἄρχισε νὰ γελᾶ. Ὅλη της ἡ πολυλογία τῆς ξαναῆρθε.

— Εἶμ' ἐγώ, εἶπε, ἡ Σολὰνζ Σαρσέν. Περπατοῦσα στὴν παραλία, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἰδῶ κανένα φάντασμα...

— Φάντασμα!..

— Ναί. Ἡ θειὰ Γκὼτ μὲ βεβαιώνει πὼς βγαίνουν τὰ βράδια τὰ φουρτουνιασμένα, μὰ θαρρῶ πὼς μὲ κοροϊδεύει.

— Ἡ Γκὼτ δὲν κοροϊδεύει κανένα, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ αὐστηρή.

Κι' ἡ Σολάνζ, σκύβοντας λίγο, ξεχώρισε, κοντὰ στὴ φωτιά, μιὰ μεγαλόσωμη γυναῖκα μὲ παρουσιαστικὸ μάγισσας. Ἡ ὄψη της ἡ ὠχρὴ πλαισιωνόταν ἀπὸ τὸ μαῦρο κεφαλόδεσμο τῶν γυναικῶν τοῦ νησιοῦ τοῦ Σέν.

— Πῶς! σεῖς εἶστε, θειὰ Γκώτ; φώναξε κατάπληχτη ἡ μικρή.

— Ἡ Γκὼτ δὲν καλησπερίζει ἐκείνους ποὺ δὲν πιστεύουν τὰ λόγια της, ἀπάντησε μ' ἑτοιμότητα ἡ γριά.

— Δὲν εἶπα πὼς δὲ σᾶς πιστεύω, Γκώτ· εἶπα μονάχα πὼς δὲν εἶχα τύχη Διακρίναμε ὅμως μέσα στὴν ὁμίχλη ἴσκιους...

— Ἴσκιους; ρώτησε ἡ γριὰ μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Ναί, δὲν εἶν' ἔτσι, μὶς Βαρβάρα; Δυὸ μεγάλους κι' ἕνα μικρό.

— Καὶ ποιὸς σᾶς βεβαιώνει πὼς δὲν ἦταν φαντάσματα;

— Τοῦτο δῶ, ἀποκρίθηκε ἡ Σολὰνζ γελώντας καὶ πετώντας στὰ γόνατα τῆς Γκὼτ τὸ πανωφόρι. Τὰ φαντάσματα δὲ φοροῦν τόσο βαριὰ ροῦχα. Μήπως αὐτὸ ἦταν, ἔξαφνα, τῆς μικρῆς σας Ἄγνωστης;

Ἡ γριὰ ἀναπήδησε ἀπότομα.

— Χαρὰ στὴν ἰδέα!.. Αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ μικρή μου Ἄγνωστη, καθὼς τὴ λέτε, εἶμαι βέβαιη πὼς κοιμᾶται στὴν καλύβα μου, ἀντὶ νὰ τρέχη ἔξω σὰ φάντασμα, καθὼς μερικὲς δεσποινίδες ποὺ γνωρίζω.

— Ὡραῖα! ἀποκρίθηκε ἡ Σολὰνζ μὲ εἰρωνεία. Τὸ ξέρουμε δὰ πὼς ἡ Θυμιούλα ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ κόσμου. Ἡ μὶς Βαρβάρα μοῦ τὄπε τόσες φορές!.. Μὰ γιατὶ δὲν ἔρχεται πιὰ στὸν πύργο;

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΑ'.

Καὶ νά τος σὲ λίγο ὁ ἐρίφης. Περπατοῦσε σιγοσφυρίζοντας κατὰ τὴ συνήθειά του καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Φαίνεται πὼς τὸ κακοκέφαλο αὐτὸ βάραινε ἀπὸ κάποια σκέψη. Ποιὸς ξέρει τί φάρσα σχεδίαζε πάλι, κι' ἐρχόταν νὰ τὴν πῆ στὸ φίλο του γιὰ νὰ τὴν ἐκτελέσουν! Μὰ ναί, μὲ τὸ νοῦ του!..

Ἔτσι ὁ ἀφηρημένος δὲν εἶδε μπροστά του τὸ ἀγκίστρι, παρὰ ὅταν τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ ρουθούνι. Μὰ τοῦ κάκου τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω. Ἐγὼ ἀμέσως τράβηξα τὴν τριχιὰ κι' ὁ κ. Γεῶργος βρέθηκε ἀγκιστρωμένος ἀπὸ τὴ μύτη σὰν κωβιός.

Τὴν ἴδια στιγμή, κόβω μὲ τὰ δόντια μου τὴν τριχιὰ ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ

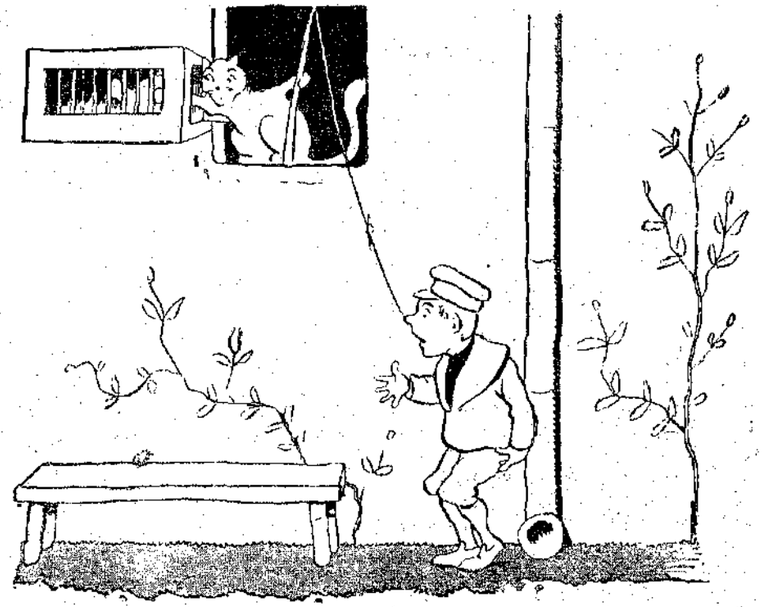

καλαμιοῦ, ἁρπάζω μὲ τὰ νύχια μου ἀπ' τὸ κλουβί του τὸ περιστεράκι, τὸ δένω γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὸ πόδι στὴν ἄκρη τῆς τριχιᾶς καί... τὸ ἀφίνω ἐλεύθερο νὰ πετάξη.

Μαντεύετε βέβαια τὸ κωμικοτραγικὸ ἀποτέλεσμα.

Τὸ περιστεράκι, ποὺ ἐνόμισε πὼς τοῦδεσαν στὸ πόδι κανένα γράμμα γιὰ νὰ τὸ πάη στὸν πύργο τῆς γριᾶς, ξεκίνησε μὲ ὁρμὴ... γιὰ τὰ βουνά. Ἡ τριχιὰ τεντώθηκε, τἀγκίστρι τραβήχτηκε κι' ὁ Γεῶργος, γιὰ νὰ μὴ σχισθῆ ὁλωσδιόλου ἡ μύτη του, ὑποχρεώθηκε νὰ τρέχη, νὰ τρέχη, πίσω ἀπ' τὸ περιστεράκι.

Ὁ Τόπ, ποὺ ἔτυχε κείνη τὴν ὥρα στὴν αὐλή, ἔβαλε τὰ γέλια καὶ τὶς φωνές: «Τρεχᾶτε νὰ ἰδῆτε — ἔλεγε στὴ γλῶσσα του — τὸν κύριο Γεῶργο, ποὺ τὸν ψάρεψε τὸ περιστεράκι καὶ τὸν σέρνει ἀπ' τὴν μύτη! Χά, χά, χά! Τί ἀστεῖο ποὺ εἶναι!»

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φαιδρὰ γαυγίσματα τοῦ Τόπ, ἀναστάτωσαν τὸν κόσμο κι' οἱ γοερὲς κραυγὲς τοῦ Γεώργου:

«— Βοήθεια! βοήθεια!.. Ἡ μύτη μου!.. Θὰ μοῦ σκιστῆ!.. Βοήθεια!..»

Καὶ δός του νὰ τρέχη ὅπου ἤθελε τὸ περιστεράκι.

Ἄλλος, στὴ θέση του, θἄρπαζε τὴν τριχιά, θὰ τὴν τραβοῦσε κατὰ πάνω του, θὰ τὴν ἔκοβε καὶ θὰ τελείωνε. Μὰ ὁ Γεῶργος, ἂν κι' ἔξυπνος, τἄχε χαμένα ἀπὸ τὸ ξαφνικό. Κι' ἐνόμιζε πὼς ἄλλη σωτηρία δὲν ἦταν, παρὰ νὰ τρέχη πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο πετοῦσε τὸ πουλί, γιὰ νὰ μὴν παρατεντώνεται ἡ τριχιά!

Μὲ τὶς φωνές, πετάχτηκε ἀπ' τὸν πύργο κι' ὁ

ΖΕΣΤΗ

Ἡ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ
ὡς καὶ τὴν ἕξοχὴ βαραίνει!
Κρέμετοι ἡ γλῶσσα τοῦ σκυλιοῦ,
ποὺ ἄπλωσε καὶ βαριανασαίνει.

Ἀπ' ἕνα τζάκι ἀχνὸς καπνὸς
ἀνηφορίζει στηλωμένος.
Σέν' ἄλλο πελαργὸς τρανὸς
στέκεται στένα πόδι ζυγιασμένος.

Ἠὸ κάπου-κάπου ἕνα πουλὶ
λαλεῖ ἀπ' τὸ δέντρο καὶ σωπαίνει.
Τὸ αὐγὸ μιὰ κότα στὴν αὐλὴ
τὸ κακαρίζει σὰν πνιγμένη.

Κι' ὁ τζιτζικας τσιρίζει ἐκεῖ...
Μὰ ὡς κιαύτός, ἀποκαρωμένος,
δὲν πάει καλὰ στὴ μουσική:
Μιὰ ἀργάει, μιὰ κόβεται, ὁ σκασμένος

Η. ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πολύβιος, κι' ἡ γκουβερνάντα, κι' οἱ ὑπηρέτες. Εἶδαν κι' ἔπαθαν, ἐννοεῖται, ὡς νὰ καταλάβουν τί συμβαίνε. Ἐπιτέλους κατάλαβαν πὼς ἔπρεπε νὰ φτάσουν καὶ νὰ σταματήσουν τὸ περιστεράκι. Τὸ κυνήγησαν λοιπόν, ἰδφτασαν, τὄπιασαν, καὶ μόνο τότε ὁ Γεῶργος σταμάτησε.

Τὸν ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὸ περιστεράκι. Μὰ τὸ ἀγκίστρι ἦταν τόσο καλὰ

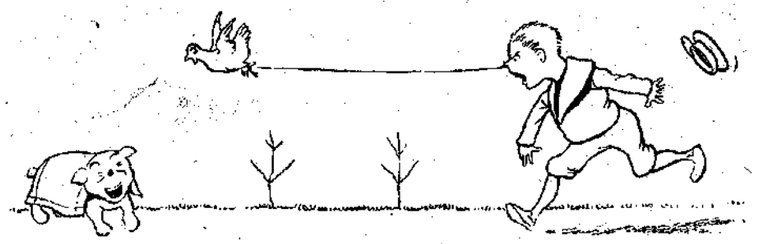

καρφωμένο στὴ μύτη του, ποὺ ἀναγκάστηκαν πάλι νὰ φωνάξουν τὸ γιατρὸ γιὰ νὰ τοῦ τὸ βγάλῃ.

— Μὰ τί πάθατε σεῖς ἐδῶ μὲ τὶς μύτες σας; εἶπε ὁ γιατρός. Πότε τὶς τροχίζετε, πότε τὶς ἀγκιστρώνετε. Τί ἄλλο θὰ τὶς κάμετε ἀκόμη;

Ἄ, τίποτ' ἄλλο, γιατρέ μου! Αὐτὸ ἦταν. Ὅπως τιμωρήθηκε ὁ κ. Πολύβιος, ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ κι' ὁ κ. Γεῶργος. Καὶ νά! Μπλάστρωσέ του τώρα κι' αὐτουνοῦ τὴ μύτη καὶ νὰ ἰδοῦμε!..

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΡΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΜΕΙΝΑΝ ΠΑΝΤΑ ΤΡΕΙΣ

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἡ τελευταία ποὺ τοὺς ἔβρισκε καὶ τοὺς τρεῖς μαζί. Τὴν ἄλλη, ὁ Πετράκης ἔφευγε. Πήγαινε στὰ ξένα. Ἔτσι τὸν χάνανε γιὰ πάντα ἀπ' τὴν παρέα τους ὁ Σωτήρης κι' ὁ Διαμαντής· οὔτε γιὰ ἕνα, οὔτε γιὰ δύο, οὔτε γιὰ τρία χρόνια· γιὰ πάντα!

Ἤτανε κι' οἱ τρεῖς μελαγχολικοί. Ποῦ τὸ κέφι ποὺ εἶχανε ἄλλοτε, ὅταν βρισκόντανε μαζὶ κι' οἱ τρεῖς; Τώρα κανένας τους δὲν εἶχε ὄρεξη. Ἄξαφνα, τοῦ Σωτήρη τοῦρθε μιὰ ὡραία ἰδέα. Χωρὶς νὰ τὸν πάρουν μυρουδιὰ οἱ ἄλλοι, οἰκονόμησε ἕνα χαρτί. Κι' ἄρχισε νὰ κρυφοκοιτάζῃ τὸν Πετράκη καὶ νὰ τραβάῃ γραμμές. Πρῶτος τὸ πρόσεξε αὐτὸ ὁ Διαμαντής, ἀλλὰ δὲ μίλησε· τοῦ χαμογέλασε μὲ νόημα μόνο. Κι' ἐκεῖνος, ὅταν ἐτέλειωσε τὸ σχίτσο, σηκώθηκε ἀπάνω, πλησίασε τὸν Πετράκη μὲ τρόπο καὶ τοῦ τὄβαλε μπροστά του νὰ τὸ δῇ.

— Ἄ!..

Ἔκανε ὁ Διαμαντής, ποὺ εἶχε πλησιάσει κι' αὐτός. Καὶ πρόσθεσε:

— Τί ὁμοιότητα!..

Ὁ Πετράκης δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ· τἄχε χάσει. Κοίταζε μιὰ τὸ Σωτήρη, μιὰ τὴν εἰκόνα του.

— Ἀλήθεια, Διαμαντή· δὲ μοῦ μοιάζει πολύ;

— Ἀλλά; Εἶσαι ἴδιος, μὰ ἴδιος! Ξέρεις τί θὰ πῇ;

Ὁ καημένος εἶχε συγκινηθεῖ πολύ. Ἐπῆρε τὸ χέρι τοῦ Σωτήρη καὶ τὄσφιξε δυνατά, πολὺ δυνατά... Ὁ Σωτήρης γελοῦσε, γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ. «Καημένε Πετράκη!» ἔλεγε ἀπὸ μέσα του· «ἀπὸ αὔριο, θἄναι σὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃς γιὰ μᾶς».

Ὁ Διαμαντὴς εἶχε διευθυνθεῖ στὸ πιάνο. Οἱ ἄλλοι δυὸ νομίσανε πὼς θὰ παίξῃ κανένα κομμάτι ἀπὸ κεῖνα ποὺ τὰ ἤξερε καλὰ καὶ ποὺ τοὺς τὰ εἶχε κι' ἄλλοτε παίξει, κι' ἑτοιμαστήκανε ν' ἀκούσουνε. Καὶ νά. Ὁ Διαμαντὴς εἶχε καθήσει κιόλα στὸ σκαμνάκι, καὶ τώρα τοποθετοῦσε τὰ χέρια του στὰ τάσια. Περίεργο ὅμως. Ἄλλοτε, ἔβαζε πρῶτα στὸ ἀναλόγιο καὶ τὸ κομμάτι ποὺ θἀπαιζε. Σήμερα πῶς δὲ σκοτιζόταν γι' αὐτό;

— Τί, θὰ μᾶς παίξῃς τίποτα... δικό σου;

Ρωτήσανε οἱ φιλοι του λίγο εἰρωνικά, καὶ γελάσανε. Ὁ Διαμαντὴς πειράχτηκε· γύρισε καὶ τοὺς κοίταξε σοβαρός.

— Ναί, θὰ σᾶς παίξω κάτι δικό μου! Κάτι ποὺ τὸ ἐμπνεύστηκα τώρα!

Κι' ἔλαμπαν τόσο ζωηρὰ τὰ μάτια του καθὼς τοὺς μιλοῦσε, ποὺ ὁ Πετράκης κι' ὁ Σωτήρης ἔπαψαν νὰ γελᾶνε. Καταλάβανε πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Διαμαντὴς αἰσθανότανε μέσα του κάτι, κι' αὐτὸ τοὺς ἔκανε νὰ τὸν σεβαστοῦνε.

Ὁ Διαμαντὴς στάθηκε ἀκόμα λίγο ἀκίνητος. Κι' ἐντελῶς ξαφνικά, ἄρχισε: Ἄρχισε μ' ἕναν καταρράχτη ἀπὸ μπάσα. Τὰ δάχτυλά του πηδοῦσαν, τὰ δόντια του σφίγγονταν, τὸ βλέμμα του εἶχε γίνει βλοσυρό. Καὶ τὸ κάτω του χεῖλι ἔτρεμε. Σὲ λίγο ὅμως ἡ ὁρμή του ἀτόνησε. Ἔπαιζε τώρα ἁπαλὰ-ἁπαλά. Ἡ ὄψη του δὲν ἔδειχνε πιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔπασχε καὶ ποὺ ὀδυρόταν γι' αὐτό, μὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀντιμετώπιζε τὸν πόνο του σὰν ἄντρας, καρτερικά, καὶ φιλοσοφοῦσε. Ἡ καλύτερα· ὄχι· ἔδειχνε μιὰ ψυχὴ γενναία, μιὰ ψυχὴ ποὺ εἶχε ἀναχτήσει τὴν ψυχραιμία της, κι' ἔλεγε, μὲ τὴν ὑπερήφανη σιωπή της, πὼς εἶναι καὶ πλάσματα ποὺ ξέρουν ν' ἀντιπαρατάσσουνται μὲ κάθε ἀξιοπρέπεια στὰ χτυπήματα. Μὰ ἡ ψυχραιμία αὐτὴ δὲν κράτησε ὥς τὸ τέλος. Πάλι ἀκούστηκαν τὰ μπάσα, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι ὁρμητικά,— ἀκούστηκαν κομένα, σὰ λυγμοί.

Ὅταν ὁ Διαμαντὴς ἐτέλειωσε, ἐγύρισε νὰ δῇ τοὺς φίλους του, κι' εἶδε δυὸ κεφάλια σκυμμένα. Ἦταν τάχα ἀπὸ τὴ συγκίνηση ποὺ τοὺς εἶχε συγκλονίσει, ἢ ἔσκυψαν τὸ κεφάλι, σὰ νὰ λέγανε πὼς ἀποκαλύπτονται μπρὸς στὴν τέχνη τοῦ φίλου τους, ποὺ οὔτε καὶ τὴν ἐμάντευαν ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα; Γιατὶ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Διαμαντὴς ὑποψιαζόταν ὡς τότε πὼς ἔκρυβε μέσα του ὅ,τι εἶχε φανῇ λίγη ὥρα πρωτύτερα.

* * *

Πέρασαν κάμποσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ὁ Σωτήρης κι' ὁ Διαμαντὴς ὅμως, ἂν καὶ δὲν ἐκουνήθηκαν ποτὲ ἀπ' τὸν τόπο τους, δὲν εἶναι πιὰ οἱ φίλοι ποὺ ἦταν ἄλλοτε. Θαρρεῖ κανεὶς πώς, μὲ τὸν Πετράκη, τοὺς ἔδενε καὶ τοὺς τρεῖς μιὰ ἀλυσίδα. Ἀλλὰ ὅταν ἕνας κρίκος τῆς ἀλυσίδας αὐτῆς ἔσπασε, γιὰ νὰ βγῇ ὁ Πετράκης, σκόρπιασαν μαζί του κι' ἐκεῖναι. Οἱ φροντίδες, ποὺ ξεπετιόνταν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ ὅσο μεγάλωναν, τοὺς ἔκαναν νὰ σκέπτουνται λιγώτερο τὴ φιλία τους καὶ νὰ τὴν παραμελοῦν. Ἔτσι, ἦρθε καιρὸς ποὺ ἐκεῖνος ὁ στενὸς δεσμός τους δὲν ἦταν πιὰ παρὰ μιὰ ἀνάμνηση.

* * *

Καὶ τώρα πιά, ποὺ εἶναι γέροι, ὁ Σωτήρης ἔχει ξεχάσει σχεδὸν ὁλωσδιόλου τὸ Διαμαντή, ὅπως καὶ κεῖνος τὸ Σωτήρη. Ὁ Σωτήρης εἶναι ἕνας ἀσπρομάλλης, ἕνας καμπουριασμένος γεροντάκος πού, καθὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ πάει σιγὰ σιγά, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ χοντροῦ μπαστουνιοῦ του, παραμερίζει μὲ φόβο μπρὸς στοὺς βιαστικούς, σὰ νὰ τρέμῃ μὴ τὸν παρασύρουν. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ γέρος γίνεται ἄξαφνα παιδί. Ἕνας ἔφηβος δεκαοχτὼ χρονῶν. Καὶ φαντάζεται πὼς βρίσκεται σ' ἕνα σαλονάκι περιποιημένο, μὲ ὡραῖα κάδρα στοὺς τοίχους καὶ μὲ λουσάτα ἔπιπλα. Ἔχει καὶ πιάνο. Καὶ στὸ πιάνο αὐτὸ κάθεται ἕνας φίλος του καὶ παίζει... Κι' αὐτός, μαζὶ μ' ἕναν ἄλλο, τὸν ἀκούει ἐκστατικός... Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ γέρος χαμογελᾶ...

Μὰ τί τρέχει; Νά. Ὁ Διαμαντής, μέσα στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, ἔγινε ἕνας διάσημος μουσουργός. Καὶ τώρα ποὺ ὁ γεροντάκος βρέθηκε σ' ἕνα πάρκο, εἶδε σὲ μιὰν ἐξέδρα μιὰν ὀρχήστρα, ποὺ λὲς καὶ τὸν ἐπερίμενε γιὰ ν' ἀρχίσῃ... Τοὐλάχιστο ὁ ἀρχιμουσικός, τὴν ὥρα ποὺ ὁ καμπουριασμένος Σωτήρης βρισκόταν στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου, ἄρχισε νὰ κουνάῃ τὴ μπαγκέττα του. Ἀλλὰ τότε τί ἄκουσε; Ἕνα ὁποιοδήποτε κομμάτι τοῦ φίλου του, τὸ περίμενε, ἀφοῦ ὁ Διαμαντὴς ἦτανε πιὰ πασίγνωστος. Ν' ἀκούσῃ ὅμως τὸ πρῶτο του ἔργο, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε συνθέσει μπροστά του, αὐτὸ ὁ καμπουριασμένος γεροντάκος δὲν τὸ περίμενε! Καὶ γι' αὐτὸ δακρύζει... Καημένα γεροντικὰ μάτια! Σᾶς λένε ψυχρά, σᾶς λένε σβησμένα. Κι' ὅμως, μὲ τί τρυφερότητα λάμπετε στὴν ἀνάμνηση τῆς ἡλικίας, ποὺ εἴμαστε εὐτυχισμένοι ὄχι γιατὶ ἔχουμε φήμη ἢ δόξα, ἢ πλούτη, μὰ γιατὶ ἔχουμε νιάτα, ζωή!

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΙΠΛΙΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗΣ

Τὶς ἡμέρες ποὺ καθένας ἄρχιζε νὰ εἶναι ὡραῖος. Πολυαγαπημένο, ἡ Λεοπάρδαλη ζοῦσε σ' ἕναν τόπο ποὺ λεγόταν Ψηλὸ Βέλτ. Νὰ τὸ θυμᾶσαι πὼς δὲν ἦταν τὸ Χαμηλὸ Βέλτ, ἢ τὸ μὲ χαμόδεντρα Βέλτ, ἢ τὸ Ξυνὸ Βέλτ, ἀλλὰ τὸ ξεχωριστὸ γυμνό, ζεστό, φωτεινό, ψηλὸ Βέλτ, ὅπου ὑπῆρχε ἄμμος καὶ ἀμμοχρωματισμένοι βράχοι, καὶ ἰδίως τοῦφες ἀπὸ ἀμμοκιτρινωπὴ χλόη. Ἡ Καμηλοπάρδαλη, ὁ Ζέβρος, ἡ Ἄλκη, ὁ Αἴγαγρος κι' ὁ Ἔλαφος ζοῦσαν ἐκεῖ κι' ἦταν ἰδιαίτερα ἀμμο-κιτρινο-καφφωτὰ ὁλόκληρα· ἀλλ' ἡ Λεοπάρδαλη ἦταν ἰδιαιτερότατα ἀμμο-κιτρινο-καφφωπότερη ἀπ' ὅλα αὐτά, ἕνα εἶδος ζώου σταχτοκιτρινωπο-γατούχημου, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ κιτρινο σταχτο-καφφωτὸ χρῶμα τοῦ Ψηλοῦ Βέλτ.

Αὐτὸ ἦταν πολὺ ἄσχημο γιὰ τὴν Καμηλοπάρδαλη, τὸ Ζέβρο καὶ τὰ λοιπά· γιατὶ ὅταν αὐτὴ ἦταν ξαπλωμένη, ἰδίως κοντὰ σὲ καμμιὰ κιτρινο-σταχτο καφφωτὴ πέτρα, ἢ κορμό, καὶ ἡ Καμηλοπάρδαλη, ἢ ὁ Ζέβρος ἢ ἡ Ἄλκη ἢ ὁ Αἴγαγρος ἢ ὁ Ἔλαφος ἢ τὸ Ζαρκάδι, ἐρχόταν κοντά, αὐτὴ τ' ἄρπαζε ξαφνικὰ καὶ τοὺς ἀφαιροῦσε τὶς πηδηχτὲς ζωές τους. Τὸ ἔκαν' ἀλήθεια!

Ἐπίσης ὑπῆρχε κεῖ κι' ἕνας Αἰθίοπας μὲ τόξο καὶ βέλη (αὐτὸς δὰ ἦταν ποὺ ἦταν τότε ἰδιαίτερα σταχτο-καφφοκιτρινωπὸς ἄνθρωπος) καὶ ζοῦσε στὸ Ψηλὸ Βέλτ μὲ τὴ Λεοπάρδαλη· κι' οἱ δυὸ συνήθιζαν νὰ κυνηγοῦν μαζί—ὁ Αἰθίοπας μὲ τὸ τόξο καὶ τὰ βέλη του, κι' ἡ Λεοπάρδαλη μὲ τὰ δόντια της καὶ τὰ νύχια της, τόσο που ἡ Καμηλοπάρδαλη, ἡ Ἄλκη, ὁ Αἴγαγρος, τὸ Ζαρκάδι καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα, δὲν ἤξεραν κατὰ ποιὸ μέρος νὰ πηδήσουν, Πολυαγαπημένο. Δὲν ἤξεραν, ἀλήθεια!

Ὕστερ' ἀπὸ πολὺν καιρὸ—τὰ πράγματα ζοῦσαν πάντα τόσο πολὺ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ—ἔμαθαν ν' ἀποφεύγουν κάθε τι ποὺ ἔμοιαζε σὰν Λεοπάρδαλη ἢ σὰν Αἰθίοπας· καὶ λίγο λίγο—ἡ Καμηλοπάρδαλη ἔκαμε τὴν ἀρχή, γιατὶ τὰ πόδια της ἦταν μεγαλύτερα—ἔφυγαν μακριὰ ἀπ' τὸ Ψηλὸ Βέλτ καὶ χάθηκαν.

Ἔτρεχαν μέρες καὶ μέρες, ὡς που ἦλθαν σ' ἕνα μεγάλο δάσος ἰδιαίτερα γεμάτο ἀπὸ δέντρα, χαμόδεντρα καὶ ραβδωτές, στιγματωτές, μπαλωματωτὲς σκιές, κι' ἐκεῖ κρύφθηκαν. Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον τόσο καιρό, εἴτε γιατὶ στέκονταν μισὰ στὴ σκιὰ καὶ μισὰ ἔξω ἀπ' αὐτή, εἴτε γιατὶ οἱ σκιὲς ἀπ' τὰ δέντρα γλυστροῦσαν κι' ἔπεφταν ἀπάνω τους, ἡ Καμηλοπάρδαλη ἔγινε μὲ γραμμές, κι' ἡ Ἄλκη σκοῦρα μὲ μικρὲς κυματιστὲς σταχτιὲς γραμμὲς στὴ ράχη της σὰν τὴν φλοῦδα ἑνὸς κορμοῦ δέντρου· κι' ἔτσι, μολονότι μποροῦσες νὰ τ' ἀκούσῃς, νὰ τὰ μυρίσῃς, σπανιώτατα μποροῦσες νὰ τὰ ἰδῇς, καὶ τότε μόνο ὅταν ἤξερες ἀκριβῶς ποῦ νὰ κοιτάξῃς.

Εἶχαν πολὺν καιρὸ ποὺ ζοῦσαν στὶς ἰδιαίτερα στιγματωτὲς σκιὲς τοῦ δάσους, ἐνῶ ἡ Λεοπάρδαλη καὶ ὁ Αἰθίοπας ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ ἰδιαίτερα σταχτοκιτρινο-κοκκινωπὸ Ψηλὸ Βέλτ, κι' ἀποροῦσαν ποὺ ὅλα τὰ προγεύματά τους, τὰ γεύματά τους καὶ τὰ δειλινά τους εἶχαν πάει καλιά τους!

Τέλος ἡ Καμηλοπάρδαλη κι' ὁ Αἰθίοπας πείνασαν τόσο, ποὔτρωγαν ποντίκια, κανθάρους καὶ κουνέλια, κι' ἔπειτα τοὺς ἔπιασε μεγάλος πονοστόμαχος, ἀμφοτέρους καὶ τοὺς δύο. κι' ἔπειτα συνάντησαν τὸ Μπαβιάν, τὸν σκυλλοκέφαλο Πίθηκο ποὺ γαύγιζε καὶ πολὺ ἦταν τὸ πιὸ πολὺ Σοφὸ Ζῶο σ' ὅλη νὴ Νότιο Ἀφρική.

Εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη ὀτὸ Μπαβιὰν (μιὰ πολὺ ζεστὴ μέρα): «Ποῦ πῆγε ὅλο τὸ κυνήγι;»

Κι' ὁ Μπαβιὰν ἔγνεψε: Αὐτὸς μόνο ἐγνώριζε.

Εἶπε κι' ὁ Αἰθίοπας στὸ Μπαβιάν:

— Δύνασαι νὰ μᾶς εἰπῇς τὴν παροῦσαν διαμονὴν τῆς γηγενοῦς Ζωοοικογενείας (ἤθελε νὰ πῇ ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ἀλλὰ ὁ Αἰθίοπας πάντα μεταχειριζόταν μακριὲς λέξεις: ἦταν μεγάλος).

Κι' ὁ Μπαβιὰν ἔγνεψε: Αὐτὸς μόνο ἤξερε.

Ἔπειτα εἶπε ὁ Μπαβιάν:

— Τὸ κυνήγι πῆγε σ' ἄλλους τόπους καὶ σὲ συμβουλεύω, Λεοπάρδαλη, νὰ πᾷς καὶ σὺ σ' ἄλλους τόπους ὅσο γρηγορώτερα μπορεῖς.

Καὶ ὁ Αἰθίοπας εἶπε:

—Ὅλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ ὡραῖα, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ποῦ ἔχει μεταναστεύσει ἡ γηγενὴς Ζωοοικογένεια.

Τότε εἶπε ὁ Μπαβιάν:

—Ἡ Γηγενὴς Ζωοοικογένεια συνάντησε τὴ Γηγενὴ Φυτοοικογένεια, γιατὶ ἦταν καιρὸς γι' ἀλλαγή. Καὶ σὲ συμβουλεύω καὶ σένα, Αἰθίοπα, ν' ἀλλάξῃς ὅσο γρηγορώτερα μπορεῖς.

Αὐτὸ ἔκαμε τὴ Λεοπάρδαλη καὶ τὸν Αἰθίοπα ν' ἀπορήσουν, ἀλλὰ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Γηγενὴ Φυτοοικογένεια, καὶ τότε ἀκριβῶς, ἔπειτα πάντοτε ἀπὸ πολλὲς μέρες, εἶδαν ἕνα μεγάλο ψηλό, πυκνὸ δάσος, γεμᾶτο ἀπὸ κορμοὺς δέντρων καὶ ἰδιαίτερα κεντητό, στιγματιστό, πιτσιλιστό, γραμμωτὸ καὶ σταυρωτὸ ἀπὸ σκιές, (πές το αὐτὸ γρήγορα καὶ δυνατά, γιὰ νὰ ἰδῇς πόσο πολὺ σκιερὸ ἦταν τὸ δάσος).

— Τ' εἶν' αὐτό; εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη.

— Αὐτὸ εἶναι τόσο ἰδιαίτερα σκοτεινό, καὶ πάλι τόσο γεμᾶτο ἀπὸ μικρὰ κομματάκια φῶς!

— Δὲν ξέρω, εἶπε ὁ Αἰθίοπας, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ Γηγενὴς Φυτοοικογένεια. Μπορῶ νὰ μυρίσω τὴν Καμηλοπάρδαλη, μπορῶ ν' ἀκούσω τὴν Καμηλοπάρδαλη ἀλλὰ δὲν μπορῶ καὶ νὰ ἰδῶ τὴν Καμηλοπάρδαλη.

— Περίεργο! εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη. Θὰ εἶναι, ὑποθέτω, ἐπειδὴ τώρα δὰ μπήκαμε μέσα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου. Κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ μυρίσω τὸ Ζέβρο, μπορῶ ν' ἀκούσω τὸ Ζέβρο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ καὶ νὰ ἰδῶ τὸ Ζέβρο.

— Περίμενε μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Αἰθίοπας. Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ τὰ κυνηγούσαμε. Ἴσως λησμονήσαμε μὲ τί μοιάζουν.

—Ἀνοησία! εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη. Τὰ θυμᾶμαι τέλεια στὸ Ψηλὸ Βέλτ, ἰδίως τὰ μεδουλᾶτα κόκκαλά τους. Ἡ Καμηλοπάρδαλη εἶναι σχεδὸν δέκα πέντε πόδια ψηλή, μ' ἕνα ἰδιαίτερα ὑπόξανθο χρυσο-κίτρινο ἀπὸ τὸ κεφάλι ὥς τὶς φτέρνες κι' ὁ Ζέβρος εἶναι σχεδὸν τέσσερα καὶ μισὸ πόδια ψηλός, μ' ἕνα ἰδιαίτερα σταχτο-κοκκινωπὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ κεφάλι ὥς τὶς φτέρνες.

— Χμ! εἶπε ὁ Αἰθίοπας κοιτάζοντας τὶς στιγματιστὲς διάφορες σκιὲς τῆς Γηγενοῦς Φυτοοικογενείας. Τότε ἔπρεπε νὰ φαίνουνται στὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μέρος σὰν ὥριμες μπανάνες σὲ μαυροκαπνισμένο σπίτι.

Ἀλλὰ δὲν φαινόνταν. Ἡ Λεοπάρδαλη κι' ὁ Αἰθίοπας κυνήγησαν ὁλόκληρη τὴ μέρα· καὶ μολονότι μποροῦσαν νὰ τὰ μυρίσουν καὶ νὰ τ' ἀκούσουν, οὐδέποτε εἶδαν ἓν' ἀπ' αὐτά.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη τὸ ἀπόγευμα. Ἄς περιμένουμε νὰ σκοτεινιάσῃ. Αὐτὸ τὸ κυνήγι μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶναι σωστὸ σκάνδαλο.

Ἔτσι περίμεναν ὥς που σκοτείνιασε, καὶ τότε ἡ Λεοπάρδαλη ἄκουσε κάτι νὰ φυσάῃ ἀνασαίνοντας, στὸ φῶς τῶν ἄστρων ποὺ ἔπεφτε γραμμὲς-γραμμὲς μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά, καὶ πήδησε στὸ θόρυβο, κι' αὐτὸ μύριζε σὰν τὸ Ζέβρο, καὶ τὄπιανε σὰν τὸ Ζέβρο, κι' ὅταν τὸ χτύπησε κάτω, κλώτσησε σὰν Ζέβρος, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ δῇ. Γι' αὐτὸ εἶπε:

— Στάσου ἥσυχα, ὦ σὺ πρᾶγμα χωρὶς σχῆμα! Θὰ καθήσω ἀπάνω στὸ κεφάλι σου ὥς τὸ πρωΐ, γιατὶ ὑπάρχει κάτι ἀπάνω σου, ποὺ δὲν τὸ καταλαβαίνω.

Τότε ἀκριβῶς ἄκουσε ἕνα γρυλλισμό, ἕναν κρότο κι' ἕνα μάλωμα, καὶ ὁ Αἰθίοπας φώναξε :

—Ἔπιασα ἕνα πρᾶμα, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἰδῶ. Μυρίζει σὰν Καμηλοπάρδαλη καὶ κλωτσᾷ σὰν Καμηλοπάρδαλη, ἀλλὰ δὲν ἔχει σχῆμα.

— Μὴ τὸ ἐμπιστεύεσαι, εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη. Κάθησ' ἀπάνω στὸ κεφάλι του ὣς τὸ πρωΐ, ὅπως ἐγώ. Δὲν ἔχουν πιὰ σχῆμα κανέν' ἀπ' αὐτά.

Ἔτσι κάθησαν ἀπάνω τους στερεά, ὣς που ἦλθε τὸ λαμπρὸ πρωΐ, καὶ τότε ἡ Λεοπάρδαλη εἶπε :

— Τί ἔχεις στὸ τραπέζι σου, ἀδελφέ ;

Ὁ Αἰθίοπας ἔξυσε τὸ κεφάλι του κι' εἶπε :

—Ἔπρεπε νἆναι ἕνα ἰδιαίτερα πλούσιο ὁπόξανθο πορτοκαλο-κόκκινο ἀπ' τὸ κεφάλι ὣς τὶς φτέρνες, ἔπρεπε νἆναι ἡ Καμηλοπάρδαλη· ἀλλὰ εἶναι σκεπασμένη ὁλόκληρη μὲ καφὲ στίγματα. Καὶ οὐ τί ἔχεις στὸ δικό σου τραπέζι, ἀδελφή ;

Κι' ἡ Λεοπάρδαλη ἔξυσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε :

—Ἔπρεπε νἆναι ἕνα ἐλαφρὰ σταχτόξανθο, ἔπρεπε νἆναι ὁ Ζέβρος, ἀλλὰ εἶναι σκεπασμένος μὲ μαῦρες καὶ μαβιὲς γραμμές !... Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, τί ἔκανες στὸν ἑαυτό σου, Ζέβρο ; Δὲν ξέρεις πὼς ἂν ἤσουν στὸ Ψηλὸ Βέλτ, μποροῦσα νὰ σὲ διακρίνω ἀπὸ δέκα μίλια μακριά ; Δὲν ἔχεις καμμιὰ μορφή.

— Ναί... εἶπε ὁ Ζέβρος, ἀλλὰ ἐδῶ δὲν εἶναι τὸ Ψηλὸ Βέλτ. Δὲν μπορεῖς νὰ ἰδῇς ;

— Μπορῶ τώρα, εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα ὅλη τὴ μέρα χθές. Πῶς ἔγιν' αὐτό ;

—Ἀφήστε μας νὰ σηκωθοῦμε καὶ θὰ σᾶς δείξουμε, εἶπε ὁ Ζέβρος.

Ἄφησαν τὸ Ζέβρο καὶ τὴν Καμηλοπάρδαλη νὰ σηκωθοῦν, κι' ὁ Ζέβρος πῆγε πρὸς κάτι μικρὰ χαμόδεντρα μ' ἀγκάθια, ὅπου τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ἔπεφτε γραμμὲς-γραμμές, κι' ἡ Καμηλοπάρδαλη πῆγε πρὸς κάτι ψηλὰ δέντρα, ὅπου οἱ σκιὲς ἔπεφταν σὰ στίγματα.

— Τώρα προσέξτε, εἶπαν ὁ Ζέβρος κι' ἡ Καμηλοπάρδαλη. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔγινε : Ἕν-δύο-τρία ! Καὶ ποῦ εἶναι τὸ πρόγευμά σας ;

Ἡ Λεοπάρδαλη κοίταξε, κι' ὁ Αἰθίοπας κοίταξε, μὰ ὅ,τι μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν ἦταν σκιὲς σὰ γραμμὲς καὶ σκιὲς σὰ στίγματα στὸ δάσος, ἀλλὰ πουθενὰ οὔτε ἴχνος Ζέβρου ἢ Καμηλοπάρδαλης. Εἶχαν φύγει κι' εἶχαν κρυφθεῖ στὸ σκιερὸ δάσος.

— Χί ! Χί ! εἶπε ὁ Αἰθίοπας. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ταχυδακτυλουργία ποὺ ἄξιζε νὰ τὴ μάθουμε. Πάρε μάθημα ἀπ' αὐτό, Λεοπάρδαλη. Φαίνεσαι, σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ θέση σὰν ἕνα κομμάτι σαπούνι σὲ μιὰ καρβουνοθήκη.

—Ὦ ! Ὦ ! εἶπε ἡ Λεοπάρδαλη. Θ' ἀποροῦσες πολὺ ἂν μάθαινες πῶς ἐσὺ φαίνεσαι, στὴ σκοτεινὴ αὐτὴ θέση, σὰν σιναπισμὸς σ' ἕνα σακκὶ κάρβουνα ;

— Καλά, μὲ τὸ νὰ μαλώνουμε δὲν πιάνουμε κυνήγι, εἶπε ὁ Αἰθίοπας. Τὸ συμπέρασμα εἶναι πὼς δὲ μοιάζουμε μὲ τὴ γῆ. Θ' ἀκολουθήσω τὴ συμβουλὴ τοῦ Μπαθιάν. Μοῦπε πὼς ἔπρεπε ν' ἀλλάξω· κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἄλλο ν' ἀλλάξω ἀπ' τὸ δέρμα μου, θ' ἀλλάξω αὐτό.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Rudyar Kipling) Μετάφρ. Ν. Γ. Κ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Β'. — Μάλις ἀκούει ἡ Λεγούλα πὼς θὰ τὴν πάρουν, τρομάζει καὶ κατσουφιάζει. Οἱ φωτογράφοι τὴν μαλώνουν : «Ἔ ! μ' αὐτὰ τὰ μούτρα θὰ σὲ πάρουμε ! Γέλασε, γέλασε πάλι ὅπως γελοῦσες!» Μ'ἀντὶ νὰ γελάσῃ, ἡ Λεγούλα— θὰ ἰδῆτε μεθαύριο τί ἔκαμε.

ΑΘΗΝΑ

Ἐκεῖνος ποὺ γεννήθηκε
καὶ ζῇ μακρυὰ ἀπὸ σένα,
Ἀθήνα, δὲν ἐγνώρισε
τὸν ἥλιο τὸ λαμπρό !
Μάταια θαρροῦν τὰ μάτια του,
σ' ὀχρὸ φῶς ἀνοιγμένα,
Πὼς εἶδανε τὴ λάμψη του,
εἶναι τυφλά, ὠϊμένα !
Δὲν ξέρουνε τὸ φῶς τ' ἀληθινό...

Ἀθήνα, ὦ Ἀθήνα ἐού,
ὅλο ἀπὸ φῶς γιομάτη,
Σὲ σὲ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος
μὲ λάμψη ζωτικιά,
Ποὺ πλημμυρίζει μὲ χαρὰ
κι' ἀγάπη κάθε μάτι,
Ὅπου ἡ γαλήνη ἁπλώνεται
στ' ἀπέραντα τὰ πλάτη,
Ἀκίνητη, αἰώνια, μαγικιά...

Καὶ στ' οὐρανοῦ τοῦ ξάστερου
τὸ γαλαζένιο θάμμα,
Σὰν σὲ μιᾶς λίμνης τὸ βυθό,
τὸ βλέμμα μας κυλᾶ.
Ἀστραφτουν κυματίζοντας,
τὰ αἰθέρια κι' εἶναι κράμα
Καθάριων παιδικῶν ματιῶν
κι' ἀγνῶν μετώπων, ἅμα
Τ' ἀγγίζουνε ὀνείρατα γλυκά...

Κι' ὦ πόσο εἶναι τὰ σύννεφα
ξένα σ' αὐτὴ τὴ χώρα !...
Τὸ φεγγοβόλο τὸ Ἄπειρο
νὰ ἰσκιώσουν δὲν τολμοῦν,
Κι' ἂν ἔρθουνε καμμιὰ φορὰ
σεοῦ δειλιναῦ τὴν ὥρα,
Χρυσά, γαλάζια, ρόδινα,
μοιάζουν, πρὶν φτάσῃ ἡ μπόρα,
Λουλούδια ποὺ στὰ οὐράνια ἀνθοῦν !

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ) ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ περίμενε ὅλ' αὐτὰ ὁ φτωχός, καὶ δὲν ἔψαχνε καμμιὰ δικαιολογία νὰ βρῇ. Ἔσκυβε μόνο τὸ κεφάλι σὰν τὸν κατάδικο ποὺ ἀκούει τὴν καταδίκη του.

— Νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη, νὰ ξαναπᾶς ἀμέσως τὸ μικρὸ στὴν Ἀστυνομία, κι' ἂν ἀρχίσοῦν νὰ σοῦ φέρνουν ἀντιρρήσεις, νὰ τοὺς πῇς ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ κρατήσῃς γιατὶ δὲν τὸ θέλει ἡ γυναίκα σου, κατάλαβες ;

Ἤτανε τόσο θυμωμένη καθὼς τἄλεγε αὐτά, ποὺ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἀναγκάστηκε νὰ τῆς ὑποσχεθῇ πὼς θὰ ἔκανε ὅ,τι ἤθελε.

—Ἔλα, μὴ θυμώνεις, νόμιζα πὼς ἔκανα καλὰ μαζεύοντας ἕνα φτωχὸ παιδάκι ἀπ' τοὺς δρόμους· ὁμολογῶ πὼς γελάστηκα· θὲς νὰ τὸ πάω τώρα ἀμέσως πίσω ;

Ἡ ὁποταγή του μαλάκωσε λιγάκι τὴν κυρὰ Λουδώ. Ἴσως νὰ φαντάστηκε καὶ κανέν' ἀπ' τὰ παιδιά της, χαμένο, κατάμονο, μέσ' τὸ κρύο καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Καὶ γυρίζοντας νὰ ξαναβάλει τὸ τηγάνι στὴ φωτιά, μὲ ἀπότομο τρόπο εἶπε.

— Δὲν εἶναι δυνατό, τέτοια ὥρα τὸ γραφεῖο εἶναι κλειστό, καὶ μιὰ καὶ τὸ πῆρες, δὲν μπορεῖς νὰ τὸ πετάξῃς στὸ δρόμο. Θὰ τὸ βαστήξουμε γι' ἀπόψε, ἀλλὰ αὔριο... (κι' ἡ κυρὰ Λουδώ, θυμωμένη, στάθηκε μιὰ στιγμὴ ν' ἀνασάνῃ κι' ἐξακολούθησε), αὔριο ὅμως, πρωΐ πρωΐ, στ' ὁρκίζομαι, θὰ μ' ἀδειάσῃ τὴ γωνιά.

Ὕστερα σώπασαν.

Ἡ κυρὰ Λουδὼ ἔστρωνε τραπέζι χτυπώντας τὰ μαχαιροπήρουνα δυνατά.

Ἡ Λίνα, τρομαγμένη, καθόταν ἀμίλητη σὲ μιὰ γωνιά, τὸ μωρὸ ἔκλαιγε καὶ τὸ ξένο παιδὶ μὲ θαυμασμὸ κοιτοῦσε τὸ ἀναμμένο μαγκάλι. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε, ποτὲ δὲ θυμόταν νἄχε δεῖ φωτιά.

Τί χαρὰ δοκίμασε, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ λίγο, βρέθηκε καθισμένο σὲ μιὰ καρέκλα, ἐμπρὸς στὸ τραπέζι, μὲ μιὰ πετσέτα γύρω στὸ λαιμὸ κι' ἕνα πιάτο μὲ ἀχνιστὲς πατάτες ἐμπρός του.

Ἔτρωγε γρήγορα-γρήγορα, σὰν τὸ πεινασμένο σπουργίτη ποὺ τοῦ ρίχνουν ψίχουλα μιὰ ἡμέρα χιονισμένη. Ἡ κυρὰ Λουδὼ τὸ σερβίριζε θυμωμένη, ἀλλὰ εἶχε συγκινηθεῖ λιγάκι ἀπὸ μέσα της, μὲ τὴν πεῖνα τοῦ χλωμοῦ παιδιοῦ.

Ἡ Λίνα, ἐνθουσιασμένη, τοῦδωσε κι' ἀπ' τὸ πιάτο της φαΐ.

Ὅταν ξέστρωσε τὸ τραπέζι καὶ κοίμισε τὰ παιδιά της, πῆρε ἡ κυρὰ Λουδώ, στὰ γόνατά της τὸ ξένο παιδί, γιὰ νὰ τὸ συγυρίσῃ λιγάκι, λέγοντας :

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βάλω νὰ πλαγιάσῃ ἔτσι βρώμικο, βάζω στοίχημα πὼς ποτὲ τὸ σαπούνι καὶ ἡ τσατσάρα δὲν τὸ ἄγγιξαν· καὶ στριφογύριζε τὸ παιδὶ σὰ σβούρα στὰ χέρια της.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πλυμένο καὶ χτενισμένο δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἄσχημο, μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια του καὶ τὰ σγουρὰ μαλλιά του.

Ἡ κυρὰ-Λουδώ, ἀφοῦ τὸ ἀποσφούγγιξε καλὰ-καλά, κοίταξε τὸ ἔργο της μ' ἕνα βλέμμα ἱκανοποίησης κι' εἶπε :

— Πόσω χρόνω νἆναι ;

Εὐχαριστημένος, ὁ μπάρμπα-Λουδὼ ἔβγαλε τὴν πίπα ἀπ' τὸ στόμα του γιὰ ν' ἀπαντήσῃ. Ἤταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ μιλοῦσε ἀπόψε, καὶ μιὰ ἐρώτησῃ ἰσοδυναμοῦσε μὲ συχώρεση.

Σηκώθηκε, πῆρε τὸ μικρό, τὄβαλε ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του κάτι σπάγγους καὶ εἶπε :

— Πόσω χρόνων νἆναι ; χέ, χέ, τώρα ἀμέσως θὰ τὸ μάθῃς.

Κι' ἄρχισε νὰ τυλίγῃ τὸ παιδὶ ὅπως ἔκανε μὲ τὰ δέντρα τοῦ Κλαμεσύ.

Ἡ κυρὰ-Λουδὼ τὸν κοιταζε κατάπληκτη.

— Τί κάνεις ἐκεῖ ;

— Τί κάνω, τὸ μετράω.

Τοῦ ἄρπαξε τὸ σπάγγο ἀπ' τὰ χέρια καὶ τὸν πέταξε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας λέγοντας :

—Ἄχ καημένε, ποτὲ δὲ θὰ βάλῃς μυκλό ;.. Μὰ ἄλλο πράμμα εἶναι τὸ παιδὶ καὶ ἄλλο τὸ δέντρο !

Ἀσφαλῶς δὲν εἶχε τύχη ἀπόψε ὁ μπάρμπα-Λουδώ. Ἀποτραβήχτηκε λυπημένος στὴ γωνιά του, κι' ἡ κυρὰ Λουδὼ πλάγιασε τὸ μικρὸ στὸ κρεβατάκι τῆς Λίνας κ' ἔσβησε τὸ φῶς.

Ὁ Σηκουάνας λίκνιζε ρυθμικὰ τὸ καράβι, νανουρίζοντας τὸ ἔρημο παιδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β

Ἡ Λίνα ξυπνοῦσε πάντα πρωΐ-πρωΐ.

Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, ξαφνιάστηκε μὴ βρίσκοντας στὸ πλάϊ τὴ μαμά της, ἀλλὰ μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο ἡ ἔκπληξή της, ὅταν εἶδε ἕν' ἄλλο κεφάλι στὸ ἴδιο μαξιλάρι δίπλα της.

Ἔτριψε καλὰ-καλὰ τὰ ματάκια της, ἔπιασε τὸν μικρὸ ἀπ' τὰ μαλλιὰ κι' ἄρχισε νὰ τὸν σκουντᾷ.

Ὁ φτωχὸς Γεώργος ξύπνησε μὲ τὰ φριχτότερα μαρτύρια, νοιώθοντας κάτι δαχτυλάκια νὰ τοῦ γαργαλοῦν τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τοῦ πιάνουν τὴ μύτη. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κάμαρα κι' ἀπόρησε ποὺ τὸ ὄνειρό του ἐξακολουθοῦσε.

Ἀπὸ πάνω τους ἀκούγονταν βήματα. Ξεφόρτωναν σανίδες ἀπ' τὸ κατάστρωμα στὴν προκυμαία. Ἡ Λίνα φαινόταν ξαφνιασμένη, ἔδειξε μὲ τὸ δαχτυλάκι της τὸ ταβάνι καὶ ρώτησε τὸ φίλο της :

— Τί νἆναι τάχα ;

Ἤταν ὁ μαραγκός, ποὺχε ἔρθει νὰ παραλάβῃ τὴν ξυλεία μὲ τὸ κάρρο του ἀπ' τὶς ἕξῃ τὸ πρωΐ. Ὁ μπάρμπα Λουδὼ τὸν βοηθοῦσε μὲ ξεχωριστὴ προθυμία.

Δὲν εἶχε κλείσει μάτι ὅλη νύχτα ὁ ἄνθρωπος, σκεπτόμενος ὅτι ἔπρεπε νὰ ξαναπάῃ στὴν Ἀστυνομία τὸ ξένο παιδί.

Περίμενε νέες σκηνὲς τὸ πρωΐ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ κυρὰ-Λουδὼ εἶχε ἄλλες φροντίδες στὸ κεφάλι της, γιατὶ δὲν τοῦ ἀνάφερε τίποτα.

Ὁ μπάρμπα-Λουδὼ κοίταζε ὅσο μπο-

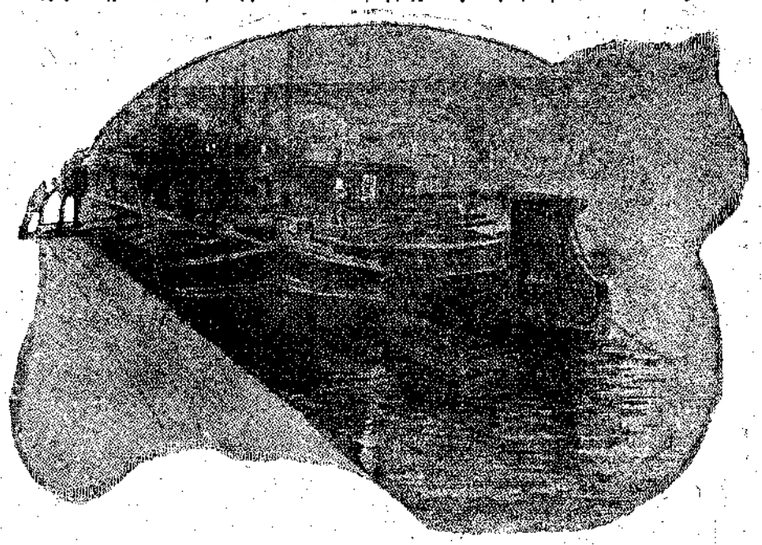

«Ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ δυὸ σανίδια...» (Σελ. 355, στ. β'.)

ροῦσε νὰ μὴ συναντάῃ τὴ γυναῖκα του, ἐργαζόταν μὲ ὅλη του τὴν καρδιά, μήπως τὸν ἔβλεπε καμμιὰ στιγμὴ νὰ κάθεται καὶ τοὔλεγε:

— Μιὰ καὶ δὲν ἔχεις δουλειά, δὲν πᾶς τώρα τὸ μικρὸ στὴν Ἀστυνομία;

Καὶ ὅλο δούλευε.

Οἱ σανίδες λιγόστευαν μὲ ἀπερίγραπτη γρηγόράδα. Ὁ μαραγκὸς εἶχε κάνει τρεῖς δρόμους κιόλας. Ἡ κυρὰ-Λουδώ, ὄρθια στὴ γέφυρα μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά, μόλις πρόφταινε νὰ τὶς μετράῃ.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΙΣΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐ Ν' ἀπὸ τὰ παιδικὰ διηγήματα τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς, ποὺ δημοσίευσε φέτος ἡ Διάπλασις, — τὰ ἔξοχα φιλοσοφικὰ διηγήματα, ποὺ τὸ καθένα ὑποβάλλει μιὰν ἠθικὴ ἀρχὴ κι' ἕνα κοινωνικὸ δίδαγμα — εἶναι καὶ τὸ «Σχολεῖο». Σ' αὐτό, καθὼς θὰ θυμάστε βέβαια — ξεχνιοῦνται ποτὲ τέτοια πράγματα; — ἡ μικρὴ Ρόζα, ποὺ πῆρε μιὰ μέρα καλὸ βαθμό, τὸ λέει στὴ μητέρα της καὶ τὴ ρωτᾷ: — «Ἕνας καλὸς βαθμὸς τί χρησιμεύει;» Κι' ἡ μητέρα τῆς ἀπαντᾷ: — «Ἕνας καλὸς βαθμὸς δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νᾶσαι περήφανη ποὺ τὸν πῆρες. Θὰ μάθῃς μιὰ μέρα, παιδί μου, πὼς οἱ πιὸ πολύτιμες ἀμοιβὲς εἶν' ἐκεῖνες ποὺ δίνουν ***τιμὴ δίχως κέρδος***».

Μάλιστα! Τιμὴ δίχως κέρδος — δίχως ὑλικὴ ὠφέλεια. Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀμοιβὲς εἶναι καὶ τὸ ***ἄριστα*** ποὺ παίρνουν τώρα στὶς ἐξετάσεις τὰ καλὰ Διαπλασόπουλα. Τί κερδίζουν μὲ τὸν καλὸ αὐτὸ βαθμό; Τίποτα. Οὔτε χρήματα, οὔτε πράγματα. Κι' ὅμως, μὲ τὶ χαρά, μὲ τὶ καμάρι, μὲ τὶ περηφάνεια, δείχνουν τὸ ἔνδειχτικό τους ἢ τὸ ἀπολυτήριο! Εἶναι μιὰ ἠθικὴ ἀμοιβή, μιὰ τιμὴ ποὺ δὲν ἐξαργυρώνεται μὲ κανένα τρόπο. Θὰ πῆτε: Ἕνα ἐνδειχτικό, ἕν' ἀπολυτήριο, ἕνα πτυχίο, ἕνα δίπλωμα, δὲν ἀποτελεῖ ἐφόδιο τῆς ζωῆς καὶ δὲν ἀντιπροσωπεύει ἐπομένως ἕνα κεφάλαιο; Δὲν εἶναι δηλαδὴ σὰ χρήματα, ποὺ ὁ πτυχιοῦχος, ὁ διπλωματοῦχος, τὰ βάζει στὴν Τράπεζα, γιὰ νὰ εἰςπράττει κατόπι τοὺς τόκους, τὸ εἰσόδημα, — τοὺς μισθούς του; Βεβαιότατα. Ἕνα πτυχίο, ἕνα δίπλωμα, χρησιμεύει, χρησιμοποιεῖται. Μ' αὐτὸ διορίζεται κανεὶς σὲ μιὰ θέση, μ' αὐτὸ ἀποχτᾷ μιὰ πελατεία σὰ γιατρός, δικηγόρος, μηχανικός, καὶ κερδίζει. Ἕνας καλὸς ὅμως βαθμὸς δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα. Γιατὶ τὸ ἴδιο κάνει ἕνα πτυχίο μὲ ***λίαν καλῶς*** κι' ἕν' ἄλλο μὲ ***ἄριστα***. Ἔχουμε μάλιστα παραδείγματα ἐπιστημόνων ποὺ πῆραν πτυχίο μόνο μὲ ***καλῶς*** καὶ πέτυχαν, καὶ κέρδισαν στὴ ζωή τους σὰν καὶ κείνους ποὺ τὸ πῆραν μὲ ***ἄριστα***. Ἄμα συλλογισθῆτε αὐτό, θὰ καταλάβετε τὴ λεπτὴ διαφορά. Καὶ θὰ ἰδῆτε γιατὶ πραγματικῶς ὁ καλός, ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτερος βαθμὸς δὲν εἶναι παρὰ «τιμὴ δίχως κέρδος», ὅπως εἶπε κι' ἡ μητέρα τῆς Ρόζας στὸ διήγημα τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς...

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ***ἄριστα*** τοῦ σχολείου εἶναι ἀπὸ τὶς «πιὸ πολύτιμες» ἀμοιβὲς ποὺ παίρνει κανεὶς στὴ ζωή του, καὶ μάλιστα ἡ πρώτη, γιατὶ τὴν παίρνει σὲ ἡλικία ποὺ δὲν ξέρει ἀκόμα τὴν ἀξία της καὶ ρωτᾷ τὴ μητέρα του σὰν τὴ Ρόζα. Ἔ, ἀργότερα, μὲ τὰ χρόνια, τὴν ἀξία αὐτῶν τῶν ἀμοιβῶν τὴ μαθαίνει καλά. Κι' εἶναι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου κάθε φορὰ ποὺ στὴ ζωή του παίρνει μιὰ τιμὴ χωρὶς κέρδος. Ἔχουμε ἕνα σωρὸ παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ δέχτηκαν ὁλοπρόθυμα θέση μὲ κατώτερο μισθὸ ἀλλὰ μὲ ἀνώτερη τιμὴ ἀπὸ τὴ θέση ποὺ εἶχαν. Καὶ τὰ χρήματα βέβαια ποὺ κερδίζει κανείς, καὶ τὰ πράγματα ποὺ ἀποχτᾷ, χαροποιοῦν. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ ἀπὸ μιὰ τιμή, χωρὶς κέρδος εἶναι ἀσύγκριτα μεγαλύτερη. Ἱκανοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο ψυχικά, τὸν κάνει νὰ περηφανεύεται. Εἶναι κι' αὐτὸ σὰν τὴ ***δόξα*** ποὺ ἀντιτίθεται στὸν ***πλοῦτο***. Κι' οἱ ἀρχαῖοι, καθὼς ξέρετε, ἔλεγαν πὼς πολλοὶ μίσησαν τὸν πλοῦτο, τὴ δόξα ὅμως κανένας.

Ὦ, οἱ ἀρχαῖοι!.. Πόσο καλὰ καταλάβαιναν αὐτοὶ τὴν ἀξία τῆς ἠθικῆς ἀμοιβῆς, τῆς «τιμῆς δίχως κέρδος», τῆς δόξας!.. Οἱ βάρβαροι — δηλαδὴ ὅσοι, ἐκεῖνο τὸν καιρό, δὲν ἦταν Ἕλληνες — δὲν τὴν καταλάβαιναν καθόλου. Κι' ἀποροῦσαν πολὺ πὼς οἱ Ἀθηναῖοι ἢ οἱ Σπαρτιᾶτες ἀγωνίζονταν νὰ νικήσουν στὸ στίβο ἑνὸς Σταδίου γιὰ νὰ πάρουν ὄχι χρήματα, ἀλλὰ ἕνα κλαδὶ ἀπὸ κότινο! «Οὐ περὶ χρημάτων ποιοῦνται τὸν ἀγῶνα — ἔλεγαν ἔκπληκτοι — ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς». Καὶ τὸ «ἀρετῆς» ἐδῶ μεταφράζεται: ἔτσι, γιὰ τὴν ἰδέα, γιὰ τὴ δόξα... Φυσικά, μὲ τὸν καιρὸ ἐπικράτησαν πιὸ πρακτικές, πιὸ βάρβαρες ἂν θέλετε, ἀντιλήψεις. Καὶ τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων, καὶ τῶν πνευματικῶν ἀκόμα, ἔγιναν μικτά: ἕνα στεφάνι ἀπὸ δάφνη, ἀλλὰ κι' ἕνα χιλιάρικο· ἕνα κλαδὶ ἐλιᾶς ἀλλὰ κι' ἕνα βάζο χρυσό· ἕνα ***ἄριστα*** στὸ ἐνδειχτικὸ ἢ στὸ ἀπολυτήριο, ἀλλὰ κι' ἕνα ἀκριβὸ χρυσόδετο βιβλίο, καμμιὰ φορὰ κι' ἕνα πεντακοσάρικο...

Πραγματικῶς, σὲ πολλὰ σχολεῖα, σήμερα, δίνουν καὶ χρηματικὰ βραβεῖα στοὺς μαθητὲς ποὺ ἀριστεύουν. Εἶναι βέβαια κι' αὐτὰ μιὰ ἔλξη, χρησιμεύουν ἐπιτέλους σὲ κάτι τί. Γιὰ νὰ καταλάβετε ὅμως πόσο λιγώτερο ἀξίζουν ἀπὸ τὸ ξερὸ ἄριστα, ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἀμοιβή, ἀπὸ τὴν τιμὴ τὴ δίχως κέρδος, ἀπὸ τὴ δόξα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάμετε τὸ μικρὸ αὐτὸ πείραμα: Ρωτήστε σοβαρὰ ἕναν ποὺ πῆρε τὸ μεγαλύτερο βαθμὸ μ' ἕνα πενταποσάρικο, τί θὰ ἐθυσίαζε σὲ μιὰν ἀνάγκη: τὸ ἄριστά του ἢ τὰ χρήματα; Θὰ σᾶς ἀπαντοῦσε θυμωμένος πώς, ἂν εἶχε, θὰ δίνε κι' ἄλλα τόσα γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ βαθμό του! Διηγοῦνται τώρα, πῶς μιὰ φορά, ἕνας ποιητὴς βραβεύθηκε σ' ἕνα διαγωνισμὸ καὶ πῆρε, μαζί μ' ἕνα ὡραῖο δάφνινο στεφάνι, κι' ἕναν ὡραῖο φάκελλο ποὺ εἶχε μέσα ἕνα χιλιάρικο. Στὴ συγκίνησή του ἀπὸ τὰ χειροχροτήματα καὶ τὰ συγχαρητήρια, δὲ σκέφθηκε νὰ σιγουράρῃ τὸ φάκελλο στὴν τσέπη του — κρατοῦσε κιόλα καὶ τὸ στεφάνι — ἢ δὲν πρόσεξε κάποιο λωποδύτη, ποὺ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὸν γύρο του συνωστισμὸ γιὰ νὰ τοῦ τὸν ψαρέψῃ. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του — μὲ τὸ στεφάνι πάντα στὰ χέρια — κι' ἔψαξε γιὰ νὰ βγάλῃ καὶ τὰ λεπτά, εἶδε πὼς τὰ εἶχε χάσει. Ἔγινε τότε ἐξω-φρενῶν. «Μ' αὐτὸ θὰ μείνω μόνο;» φώναξε σείγοντας τὼραῖο στεφάνι. Καὶ τὸ μάδησε, τὸ κομμάτιασε καὶ τὸ πέταξε στὸ καλάθι τῶν σκουπιδιῶν.

Ἔ, λοιπὸν αὐτὸ τὸ διήγημα εἶναι πλαστό. Μοῦ φαίνεται πὼς ποτὲ δὲν ἔγινε τέτοιο πρᾶγμα. Ἀλλὰ κι' ἂν ἔγινε, δὲν μαρτυρεῖ ἄλλο, παρὰ πὼς ὁ ποιητὴς ἐκεῖνος δὲν ἦταν ποιητὴς ἀληθινὸς καὶ πὼς ἀδικα τὸν ἐβράβευσαν στὸ διαγωνισμό. Γιατὶ ἂν ἦταν, μποροῦσε στὸ θυμό του νὰ κομμάτιαζε ἕνα χιλιάρικο, τὸ στεφάνι του ὅμως, τὴ δόξα του, ποτέ!.. Ὅσο πεζὴ καὶ «πρακτικὴ» κι' ἂν εἶναι ἡ ἐποχή μας, μερικὰ πράγματα μένουν ἀκόμα στὸ ὕψος ὅπου τὰ ἔχουν τοποθετήσει οἱ περασμένες γενεὲς τοῦ ἰδανισμοῦ. Ἓν' ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ ἠθικὴ ἀμοιβή, ἡ χωρὶς ὑλικὸ κέρδος. Χαρῆτε λοιπὸν τὸ ***ἄριστα*** ποὺ πήρατε, εἴτε ξερό, εἴτε μὲ χρυσόδετο βιβλίο, εἴτε καὶ μὲ χρηματικὸ βραβεῖο, Αὐτὸ μόνο ἀξίζει. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀληθινή σας ἀμοιβή. Τἆλλα δὲν εἶναι τίποτα. Ξοδεύονται σὲ μιὰ στιγμὴ ἢ φθείρονται μὲ τὸν καιρό. «Πάντων χρημάτων μόνον ἄφθαρτον ἡ ἀρετή». Καὶ τὸ ***ἄριστα*** εἶναι ἡ ἀρετή σας!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

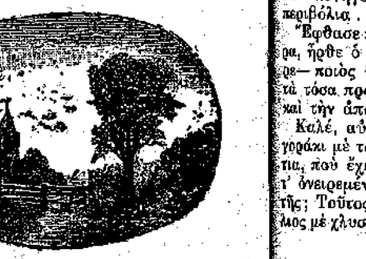

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ

Προχτὲς ποὺ ἤμουν ἄρρωστος,
[μικρή,
πῆγες μὲ τὸ μπαμπά σου στὰ
[χωράφια
καὶ ἤρθες μαργαρίτες στολιστή,
κίτρινες, τοῦ ἀγροῦ ξανθὰ χρυ-
[σάφια.
— Λουλούδια, μοῦπες, ἔφερα
[πολλὰ
καὶ ὄμορφα... Γιὰ δές τα..
[χάρισμά σου.
καὶ λάμπανε τὰ μάτια σου τρελλὰ
ἀνάμεσα στὰ ὁλόχρυσα μαλλιά
[σου.
Μοῦ κράτησες μιὰ ὥρα συντρο-
[φιὰ
κ' ἔλεγες σ' ὅλους γύρω μὲ κα-
[μάρι:
— Στὸ θεῖο τὰ λουλούδια τὰ ξαν-
[θὰ
τάφερα 'γώ. Κανεὶς μὴ τοῦ τὰ
[πάρῃ.
Κ' ὅμως, γιὰ κάποιο γέλιο πο-
[νηρό,
σὰν ἔφευγες, θἄπρεπε νὰπορήσω'
ψάχνω τὶς μαργαρίτες σου νὰ βρῶ,
ἀφαντες... Μοῦ τὶς εἶχες πάρει
[πίσω!..

Περιπλοκάς

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ

— Μαμίτα, μαμίτα... Πές, πότε θάλτῃ ὁ Γιῶγος.

Μὰ ἡ Μαμίτα δὲ φαίνεται ν' ἀκούῃ τὴν τραγουδιστὴ φωνίτσα τοῦ σγουρομαλλιοῦ, χαϊδεμένου κορτσιοῦ της. Μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, φαντάζεται κοντά της τὸ μεγάλο της παιδί, τὸ ξενιτεμένο, ποὺ δὲ θ' ἀργήσῃ νἄρθῃ.

Ὡστόσο ἡ ἐξακολουθητική, ἐπίμονη ἐρώτηση τῆς Τιτῆς, κατορθώνει νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ἕνα μισόλογο (σὲ λίγες μέρες), ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο κι' ἕν' ἀφηρημένο καὶ παρατεταμένο χάϊδεμα τοῦ κεφαλιοῦ... Εἶναι εὐτυχισμένη ἡ μικρούλα Τιτή, ποὺ θἄχῃ ἕναν ἀδελφούλη. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ πάνω στὸ κρύο τζάμι τῆς φωτογραφίας του (ἔν' ἀγοράκι λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ κεῖνην) ἀκουμπάνε τὰ χειλάκια τῆς μακρούλας... Καὶ τὸ μαλλουδάκι τῶν πέντε χῆς χρόνων πλέκει ροδόλευκα ὄνειρα... Λίγες μέρες καὶ θὰ φθάσῃ ὁ ἀδελφούλης ποὺ θὰ τῆς λέῃ ὅμορφες ἱστορίες λουλουδιῶν ἐνῶ θὰ κυνηγοῦνε πεταλούδες στὰ περιβόλια...

Ἔφθασε κι' ἡ πολυπόθητη μέρα, ἦρθε ὁ ἀδελφὸς καὶ χῆς ἔφερε— ποιὸς θὰ τὸλπίζε— μαζὶ μὲ τὰ τόσα πρωτόγνωρα παιχνίδια, καὶ τὴν ἀπογοήτευση.

Καλέ, αὐτὸ εἶναι τὸ μικρὸ ἀγοράκι μὲ τὰ μεγάλα-μεγάλα μάτια, ποὺ ἔχει στὴ φωτογραφία, τ' ὀνειρεμένο ἀδελφάκι τῆς Τιτῆς; Τοῦτος ἐδῶ εἶναι ἕνας «κύριος μὲ χλυσὰ κουμπιὰ στὸ πανωφόλι», ἕνας «κύλιος ὢς στὸν οὐλανὸ μεγάλος».

Θἄχουν λάθος ἡ μαμμὰ κι' ὁ μπαμπάς! Ἀδελφός της ὁ «κύλιος μὲ τὰ χλυσὰ κουμπιά»;.. Καὶ κλαίγοντας τὸ ἀποσδόκητο σκόρπισμα τῆς παιδικῆς της ἐπιθυμίας, τραβιέται σὲ μιὰ γωνιά, ἐνῶ μάταια τρεῖς ἀγαπημένες μορφὲς προσπαθοῦν νὰ μὴν πεῖσουν πὼς εἶναι τὸ ἴδιο παιδάκι τῆς φωτογραφίας, ὁ μεγάλος ἀδελφός...

Λουλούδι τῆς Χαρᾶς

ΟΝΕΙΡΑ

Κάθε βράδυ, ὅταν τὸ σκοτάδι ἔχει ἁπλωθεῖ στὴ γῆ, καὶ κάθε κίνηση ἔχει σχεδὸν πάψει, τότε κι' ἐγὼ ταξιδεύω γιὰ τὴ μαγικὴ χώρα τῶν ὀνείρων. Κλείνω τὰ μάτια καὶ μιὰ καινούργια ζωὴ ἀρχίζει γιὰ μένα, λιγότερο ἔντονη ἀπὸ τὴν πραγματική μὰ πολὺ ὡραιότερη.

Χθὲς βρισκόμουνα σ' ἕνα τόπο μαγεμένο. Λουλούδια ξωτικὰ ἄνοιγαν τὰ ὑπέροχα πέταλά τους κι' ἄφιναν νὰ ξεχύνεται μιὰ μυροδιὰ μεθυστική.

Πολύχρωμα πουλιὰ ἔσκιζαν τὸν ἀγέρα, κι' ἄλλα, κρυμμένα στὶς πανύψηλες κορφὲς τῶν δέντρων, κελαδοῦσαν ὁλόγλυκα τραγούδια. Μὰ ὡραιότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν τὸ θέαμα τῆς φύσης. Ἦταν ροδοβαμμένος ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ρόδινη κι' ἡ θάλασσα, γαλήνια, ἀκύμαντη.

Βοσπόρια πηγαινοερχόνταν, βάρκες, καΐκια. Κι' ἦταν ξένα τὰ πλοῖα, διαφόρων ἐθνῶν. Μὰ ἦταν τώρα ὅλα ἀγαπημένα καὶ χαιρετιόνταν, καὶ τὰ πληρώματα χαιρετιόνταν κ' αὐτὰ ἀδελφικό, ἐγκάρδια...

Κι' ὁ ἥλιος ὕστερα χάθηκε, χωρὶς νὰ ἔχει γίνει ὁλότελα σκοτάδι. Στὸν οὐρανό, ἀνάβονταν τ' ἀστέρια ἕνα-ἕνα καὶ σκορποῦσαν τὸ φῶς τους γλυκὰ-γλυκά. Ἦταν ὅλα ἥρεμα καὶ ὡραῖα, ἀπερίγραπτα ὡραῖα. Κι' ὅταν ἄνοιξα τὰ μάτια, ἦταν ἀκόμα μέσα στὴν ψυχή μου τὸ συναίσθημα τῆς γαλήνης καὶ ξαναθυμόμουν, ἀργὰ-ἀργά, ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ ὀνείρου...

Μιὰν ἄλλη μέρα εἶδα κάτι τρομακτικό. Θεριὰ ἢ λησταὶ μὲ κυνηγοῦσαν; Δὲ θυμᾶμαι καλά. Κι' οὔτε θυμᾶμαι ἂν ἀπὸ βράχο ἑτοιμαζόμουν νὰ ριχτῶ ἢ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ σπιτιοῦ μας.

Ξύπνησα τρομαγμένη, γεμάτη ἀγωνία. Ἀντίκρυσα τὸ εἰκονοστάσι. Εἶδα τὸ κρεβάτι κι' ὅλα τὰ γνώριμα πράγματα τῆς καμαρούλας μου.

Στ' ἄλλο δωμάτιο, κοιμόταν οἱ δικοί μου. Ἕνας τοῖχος μονάχα μᾶς χώριζε. Ἡ ἀγωνία πέταξε μακριὰ κι' ἕνα αἴσθημα ἀσφάλειας κυρίεψε τὴν ψυχή μου. Ἡ ἡσυχία μετὰ τὴν τρομάρα κι' ἡ γαλήνη μετὰ τὴν τρικυμία...

Κι' ἀπόψε θὰ παρακαλέσω πάλι τὸν Ὕπνο, νὰ μὲ πάρῃ στ' ἀνάλαφρα φτερά του, γιὰ νὰ μὲ φέρῃ ἀτὶς χῶρες τὶς θαυμαστές, ποὺ ποτὲ ἡ φαντασία δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ συλλάβῃ...

Νέλλη

Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

Εἶναι περίπου ἡ ὥρα δκτώ. Ὁ ἥλιος ἔχει πιὰ βουτηχθεῖ στὰ καταγάλανα τῆς θάλασσας νερά, βάφοντας τὰ γύρω ἀραχνοῦφαντα συννεφάκια μὲ τὸ ὡραῖο ὁλοπόρφυρο χρῶμα του.

Ξαπλωμένος ἀναπαυτικά, σὲ μιὰ σαΐζ-λόγκ στὸ κατάστρωμα, κοιτάζω τὸν Πειραιὰ ποὺ ὅλο ἀπομακρύνεται καὶ γίνεται μικρότερος. Σιγὰ-σιγά, τὰ βαπόρια τ' ἀγκυροβολημένα στὸ λιμάνι του, χάνονται σὰν νὰ τὰ ρουφᾷ ἡ πλανεύτρα θάλασσα. Σὲ λίγο ἡ νύχτα τάχει τυλίξει στὸν ὁλόμαυρο πέπλο της... Τώρα, τὰ φῶτα λιγοστεύουν κι' ἐξασθενίζουν, μοιάζουν σὰ μιὰ χούφτα χλωμὰ ἀστέρια, σπαρμένα σ' ἐκείνη τὴ μαχαιρινὴ γωνιὰ τῆς γῆς!..

Ἕνα ἀλλόκοτο ἀπροσδιόριστο αἴσθημα μὲ κατέχει. Πάνω στὴ σιωπηλὴ θάλασσα πλανιέται μιὰ λεπτὴ ὁμίχλη. Τίποτα πιὰ δὲ φαίνεται... Μονάχα, μακριὰ στὸν ὁρίζοντα, ἕνας φάρος ἀντανακλᾶ κάπου-κάπου τὸ γλυκό του φῶς στὰ παιχνιδιάρικα κύματα. Πρὸ ὀλίγου μόλις, διέκρινες ἀκόμα μακριά, σὰν σ' ὄνειρο, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πρύμνας τὴν ἀκτὴ τῆς μαχαιρινῆς γῆς... Τώρα πιὰ τίποτα! Μιὰ μαυρίλα ποὺ τρέχει μαζί μας περιβάλλει τὸ πλοῖο.

Ἀκούρδιστο Ρολόϊ

ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΜΕ;

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΕΩΡΓΟΣ, ΝΤΙΝΑ, ΜΑΜΜΑ } ἀδέρφια 15-17 ἐτῶν.

(Ἡ σκηνὴ στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν. Ὁ Γεῶργος κάτι ζωγραφίζει. Μπαίνει ἡ Ντίνα μὲ φορεσιὰ περιπάτου).

Γιῶργος. — Καλῶς την! Τί χαμπάρια, δεσποινίς;

Ντίνα. — Σήμερα Κυριακή, καϊμένε! Εἴπαμε πῶς θὰ πᾶμε στὸ σινεμά.

Γιῶργος. — Ἔχεις δίκιο! (Ἀφίνει τὴ δουλειά). Νὰ ἑτοιμασθῶ καὶ πᾶμε!

Ντίνα, κοιτάζει τ' ὡρολογάκι της. — Τρεῖς πέρασε! Βιάσου! Τὸ ξέρεις πὼς ἐμεῖς μένουμε δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς στὸ ἴδιο κομμάτι!

Γιῶργος, ἐνῶ ἑτοιμάζεται. — Καὶ μήπως δὲν ἀξίζει νὰ δῇ κανεὶς τὴ Λουΐζα Μπρούκς καὶ τέσσερις φορές!

Ντίνα. — Ἀστειεύεσαι! Ἡ Λουΐζα Μπρούκς παίζει στὸ «Πατὲ» ἐνῶ ἐμεῖς πᾶμε στὰ «Διονύσια»!

Γιῶργος. — Γιὰ νὰ δοῦμε τὸν Ραμὸν Νοββάρο! Ἄχ! ξετρελαμμένα εἶστε τὰ κορίτσια μ' αὐτόν! Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ δῶ τὴ Λουΐζα!

Ντίνα. — Κι' ἐγὼ θέλω νὰ δῶ τὸν Ραμὸν Νοββάρο!

Γιῶργος, ἀρχίζει νὰ θυμώνῃ. — Ἄ! γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Μὴ μὲ παρασκοτίζῃς! Μόνη σου δὲν μποροῦς νὰ πᾷς, λοιπὸν ἂν μὲ θυμώσῃς, μποροῦς νὰ μείνῃς σπίτι ὅλο τ' ἀπόγευμα! (Ἕτοιμος νὰ μείνῃ). Καλὰ εἶναι καὶ δῶ!

Ντίνα, θυμωμένα. — Γιὰ ἄκου τὸν κατεργάρη! Καὶ ποιὸς πληρώνει, παρακαλῶ;! Πάντα ἐγώ! Ἐγὼ πληρώνω καὶ σὺ γλεντᾶς! Καὶ τώρα μοῦ κάνεις κι' ἐπαναστάσεις; Εἶσαι κακός, κακός, κακός!

Γιῶργος, πετιέται. — Τί ἔκανε λέει;! Κι' ἀφοῦ πληρώνεις, πρέπει νὰ σὲ ἀκολουθῶ σὰν σκυλάκι ἢ ὑπασπιστής; Πολὺ καλά! Θὰ στὰ γυρίσω! Ἑκατό, διακόσιες δραχμές, θὰ στὶς γυρίσω καὶ νὰ ξεμπερδεύω! Ἄ! δὲν σοῦ εἶμαι οὔτε ὑπασπιστὴς οὔτε... οὔτε σκλάβος! Ὀρρίστε μας! (Στέκεται μπρὸς στὸ τραπεζάκι μελέτης)

Ντίνα, τὸν καλοπιάνει. — Εἶσαι ὅμως ἀδελφούλης μου! (Μέσα της) Τί νὰ κάνω ποὺ τὸν ἔχω ἀνάγκη, εἰδεμή... (Στὸν Γεῶργο). Τὸ ἴδιο εἶναι, καϊμένε! Τί Διονύσια, τί Πατέ!

Γιῶργος. — Τότε λοιπὸν ἂς πᾶμε νὰ δοῦμε τὴ Λουΐζα!

Ντίνα, πάλι θυμώνει. — Ὄχι! Θὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὸν Ραμόν!

Γιῶργος, θυμωμένα. — Στὴ Λουΐζα θὰ πᾶμε!

Ντίνα. — Στὸ Ραμὸν θὰ πᾶμε!

Γιῶργος, κτυπᾷ τὸ πόδι στὸ πάτωμα. — Στὴ Λουΐζα!

Ντίνα, κτυπᾷ κι' αὐτὴ τὸ πόδι. — Στὸ Ραμόν!

Μαμμά, ἀνοίγει τὴν πόρτα. — Σήμερα θὰ πᾶτε στὴ θεία σας Εὐθαλία ἐπειδὴ ἦταν χθὲς κάπως ἀδιάθετη! Τὴν ἄλλη Κυριακὴ πᾶτε στὸ σινεμά. (Φεύγει ἀφοῦ ρίχνει μιὰ εἰρωνικὴ ματιὰ στὰ ἀδέλφια ποὺ μένουν ἄναυδα).

Ντίνα, μὲ κακία. — Καλύτερα! Δὲ θὰ δῇς τὴ Λουΐζα!

Γιῶργος, τὸ ἴδιο. — Καὶ σὺ τὸν Ραμόν!

Ντίνα, ὁρμᾷ ἐπάνω του. — Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κύριε!

Γιῶργος, ὁρμᾷ κι' αὐτὸς ἐπάνω της. — Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, δεσποινίς!

(Ἡ Ντίνα κάνει μεταβολὴ καὶ φεύγει φουρκισμένη, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν Γεῶργο ποὺ τρέχει νὰ τὴν προφθάσῃ).

Ἱππότης Λόγγιν

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Εἶχαν περάσει λίγες ὧρες, ποὺ ὁ ἥλιος εἶχε κατεβεῖ ἀπ' τὸ μεσουράνημά του, ὅταν βγῆκα μὲ τὶς φίλες μου γιὰ περίπατο. Πήραμε τὸ βορεινὸ δημόσιο δρόμο καὶ δὲν ἀργήσαμε νὰ βρεθοῦμε στὴν ἐξοχή.

Ὁ τόπος μας εἶναι ἕνα κατάπρασινο χλοερὸ κομμάτι. Μπροστά μας βλέπουμε τὸ γαλαζοπράσινο βουνό. Στὴν πλαγιά του δυὸ χωριά, σὲ μικρὴ ἀπόσταση τὸ ἕνα ἀπ' τ' ἄλλο, τοῦ δίνουν μιὰ γελαστὴ ὄψη μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια τους. Παρακάτω, ράχες καὶ ραχούλες κατάπρασινες ἀπὸ σπαρμένα χωράφια καὶ δασάκια, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἐλαιῶνες, ἀμπέλια, σπαρτά, κι' ἀριστερώτερα; σὰν καμαρωτὸ φίδι, τὸ ποτάμι,

δίνει μιὰ περίσσια χάρη στὸ σύνολο.

Μαγεμμένες ἀπ' τὴν ὀμορφιὰ τῆς φύσης, στρίβουμε δεξιὰ καὶ περνοῦμε τὸ δρόμο ποὺ βγαίνει σ' ἕνα χωριουδάκι. Ἡ ἴδια πάντα βλάστηση, ἡ ἴδια ποικιλία. Τίποτα δὲν λείπει. Διάφορα μικρόκοπάδια ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα βόσκουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κ' οἱ τσοπάνηδες μὲ τὴ φλογέρα τους,σκορπίζουν ἤχους γλυκούς. Στὸ χωριὸ γίνεται χορός, ἀκοῦμε τὸ μονότονο κτύπημα τοῦ τύμπανου κ' ὅσο ζυγώνουμε, ἡ γλυκειὰ καὶ σφυριχτὴ πίπιζα μᾶς ἐνθουσιάζει.

Περνοῦμε ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ κατηφορίζουμε ἀπ' ἄλλο δρομάκι ἀριστερά, ποὺ βγαίνει συντομώτερα στὴ χώρα. Στὸ πλάϊ του ἕνα βεμματάκι κυλάει γάργαρο καὶ χαρωπό. Ὁ ἥλιος κοντεύει νὰ κρυφτῇ στὸ πέρα ἀπ' τὴ θάλασσα βουνὸ καὶ μιὰ ρόδινη ἀνταύγεια χύνεται σ' ὅλα.

Τώρα βλέπουμε ὅλο τὸν ἐκτεταμένο ὡς τὴ θάλασσα κάμπο, κατάφυτο ἀπ' ὅλα τὰ ὁπωροφόρα, ἀμπέλια, σπαρτά, λειβάδια, συστάδες ἀπὸ πυκνὰ φουντωτὰ δέντρα, ποὺ ἀνάμεσά τους δεῖλὰ ξεπροβάλλουν ρημοκλησάκια καὶ στὴ μέση σχεδόν, σὰν ἄσπρη ζώνη, ὁ δημόσιος δρόμος.

Ἐξαντλοῦμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ,καὶ προχωρώντας ἀνάμεσα στὰ κοντὰ πράσινα ἀμπέλια, γυρίζουμε εὐχαριστημένες σπίτι μας.

Ὠκεανὶς

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τὸ περιβόλι ρήμαξε
καὶ πέσανε τὰ φύλλα
Ἀπ' τοῦ ἀγέρα τοῦ ψυχροῦ
τὴ ριγηλὴ πνοή,
Ἀρρωστημένη ἡ ἀμυγδαλιά,
μὲ κάποια ἀνατριχίλα,
Σκορπάει τ' ἀνθολούλουδα
στὴν ξεραμένη γῆ.

Καὶ φέρνοντας τὸ μαρασμό,
ποὺ ξέρανε τὴ σέρρα,
Τὸ ριγηλὸ φθινόπωρο
σκορπάει τὴ φθορά·
Σὰν φάντασμα πύργου παλιοῦ,
ἡ λεύκα στὴν ἐσπέρα
Ἀργοκινάει στὸν ἄνεμο
τὰ θλιβερὰ κλαριά.

Καὶ πάει-πάει, σερνάμενη
στ' ἀργὸ περπάτημά της,
Ἡ φύση, ποὺ ἀκολούθησε
τὴ θλιβερὴ πομπή.
Δυὸ κυπαρίσσια λυγερὰ
γέρνουν στὸ περάσμά της
Ὡσὰν νὰ κλαῖν τῆς ἄνοιξης
τὴν ὑστερνὴ πνοή.

Ριγολέτος

Τ' ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΜΟΥ ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΟΥ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

Ἀκουγόταν μόνο ἡ φωνή του. Ἔξω, οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς πάνω στὰ σύρματα τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἔμοιαζαν μὲ στρατιωτάκια.

Μέσα, γύρω ἀπ' τὴ σόμπα, καθισμένοι οἱ τρεῖς μας, περιμέναμε νὰ πέσουν οἱ φλόγες, ποὺ ξέφευγαν κόκκινες ἀπ' τὸ δαντελωτὸ σιδερένιο πορτάκι της, γιὰ νὰ ψήσουμε μῆλα.

Ὁ μεγάλος μὲ τὸν «πεθερούλη» μαζί, στὸν καναπέ, κ' ἐγὼ ἀντίκρυ τους, στὴν πολυθρόνα.

Ἡ συζήτηση περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἡμέρας, τὸ ταξίδι μου.

Ὅλοι ἦταν λυπημένοι, ποὺ θἄφευγα (κ' ὁ οὐρανὸς ἀκόμα, ἀφοῦ ἔχυνε ἀμέτρητα δάκρυα) καὶ τ' ἀδελφάκια μου μὲ παρηγοροῦσαν. Ὁ μεγάλος ρητόρευε, ὁ μικρὸς ἐπιβεβαίωνε.

—Ἔτσι ποὺ λές, μέρα ποὺ τὴ διαλέξατε νὰ φύγετε, χειμωνιάτικα καὶ μὲ τέτοιο καιρό, δὲ βλέπεις, κατακλυσμός . . .

— Κατακλυσμός.

— Σούτ' ἐσύ! Ἄχ, θεέ μου, πόσο ἀργεῖ ἡ μαμμά, 8, 5.

— Τὸ ρολόϊ κοιτᾶς; σοῦ μένουν ἀκόμα 12 ὧρες, κ' ἂν ἔχετε θάλασσα; Κάτι κύματα τόοοοσα, νὰ βλέπῃς ἕνα μαῦρο πρᾶμμα γύρω σου, νὰ μὴ διακρίνῃς ποῦ χωρίζει ἡ θάλασσα ἀπ' τὸν οὐρανό . . .

—Ἀπ' τὸν οὐρανό;

Ἐννέα παρὰ τέταρτο! Μὲ τὰ μάγουλα κόκκινα καὶ τὰ μάτια ποὺ λάμπουν, διηγοῦνται κ' ἐπιβεβαιώνουν, ἀτέλειωτες φαντασιακὲς ἱστορίες. Ποῦ νὰ ὁμολογήσω πῶς φοβᾶμαι, χειρότερα!

— Τὸ ρολόϊ κοιτᾶς;

— Κοιτᾶς;

— Πάψε σύ!

— Σοῦ μένουν ἀκόμα ἕνδεκα ὧρες κ' ἕνα τέταρτο — κ' αὐτὸ εἶναι τὸ λιγότερο ἀπ' ὅλα, νὰ βλέπῃς κάτι κύματα δεκαπέντε μέτρα . . .

— Ἑκατὸ δεκαπέντε μέτρα . . .

— Κι' ἕνα βάθος ἀμέτρητο . . .

—Ἀμέσετρητο . . .

Σφίγγω τὰ δόντια μου, γιὰ νὰ μὴ δείξω πῶς τρεμουλιάζουν, κ' ἔχω τὰ μάτια μου καρφωμένα στὰ γαλανὰ τὰ δικά του, ποὺ ὅπως καὶ τοῦ πεθεροῦλη, μοιάζουν μὲ διαμάντια, κατάντικρυ στὴ λάμψη τῆς φλόγας. Βλέπω τὰ μάτια τους, καὶ τὰ κόκκινα μάγουλά τους, γιατὶ δὲν τολμῶ νὰ κοιτάξω τῆς σκιές τους, ποὺ ἀντίκρυ στὸν τοῖχο πέρνουν τρομακτικὲς διαστάσεις δεκαπέντε καὶ ἑκατὸ δεκαπέντε μέτρων. Τὰ πόδια μου μοῦδιασαν, τὰ χέρια μου κρύα! Μιὰ ἀκόμα ματιὰ στὸ ρολόϊ.

— Δώδεκα ὧρες, δέκα λεπτά, 2, 5 δευτερόλεπτα . . . Ἀναστενάζεις; "Α! τὴν καϊμένη, λυπᾶται ποὺ θ' ἀφήσῃ τἀδελφάκια της, τὰ καλά της ἀδελφάκια, τἀδελφάκια, ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦν... κάτι κύματα . . .

— Κάτι κύματαααα.

— Ντρίνννννν.

Ἕνας πῆδος, μιὰ φωνή:

— Μαμμά μου, μαμμά!

Διάνα

ΔΥΟ ΣΚΗΝΕΣ

Εὐλογημένη ἡ εἰρήνη, τρὶς εὐλογημένη!
Πολέμης

Τὸ χωράφι ἁπλώνεται ξεσκαμμένο ἀπὸ τὶς ὀβίδες, ποτισμένο μὲ αἷμα. Σκόρπια κουφάρια κοίτονται δῶ κ' ἐκεῖ. Λίγα κοράκια πετοῦν κρώζοντας ἀπαίσια Τὰ σπαρτὰ καπνίζουν ἀπὸ τὴ μπαρούτη. Καταστράφηκε τὸ χωράφι, ποὺ πρὶν κιτρίνιζε ἀπὸ τὰ στάχυα. Καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ ὁ δύστυχος γεωργὸς κλαίει τὴν καταστρεμένη περιουσία του.Πόλεμος!

***

Ὁ ἥλιος στέλνει τὶς καυτερὲς του ἀχτῖνες. Τὰ στάχυα ὑψώνονται σὲ δεμάτια. Λίγα πουλιὰ κελαϊδοῦν χαρούμενα. Καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα δεντρί, ὁ γεωργὸς τρώει, στεφανωμένος μὲ στάχυα, μαζὶ μὲ τοὺς ἐργάτες του. Κάπου-κάπου κανένα τραγούδι ὑψώνεται, συνοδευόμενο ἀπὸ ἀγροτικὴ κιθάρα. Εἰρήνη!

Κοζάκος τοῦ Βόλγα

ΣΚΟΡΠΙΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ποῖον χρῶμα προτιμᾶτε; —Τὸ ρόδινο γιὰ τὰ ὄνειρα καὶ τὸ λευκὸ γιὰ τὴν ψυχή.

Ἰζοκέντα (1927)

Τὸ κυανόλευκον τὸ ἐθνικόν μας χρῶμα.

Νύμφη τοῦ Σηκουάνα (1901)

Ὅλα τὰ χρῶματα μοῦ ἀρέσουν, ὡς καὶ τὸ μαῦρο.

Τρομερὸς (1931)

Ποῖον ἄρωμα σᾶς ἀρέσει περισσότερο; —Τὸ ἄρωμα τῆς εὐτυχίας τὸ σπάνιο.

Μαρβὲλ (1925)

Ποῖον ἄνθος σᾶς εἶναι προσφιλέστερον; —Ὁ μενεξὲς ὁ ταπεινός, ποὺ ἂν καὶ κρυμμένος τὴν εὐωδιά του χύνει.

Νύμφη τοῦ Σηκουάνα (1900)

Ποῖον εἶναι κατὰ τὴ γνώμη σας τὸ καλύτερο προτέρημα; —Ἡ εἰλικρίνεια, ποὺ δυστυχῶς γεννᾷ ἐχθρούς.

Νύμφη τοῦ Ἔβρου (1925)

Σὲ τί σᾶς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε; —Σ' ἄχυρα νὰ ψάχνω γιὰ ψύλλους.

Ἑλληνόπαις (1912)

Ποιὰ ἡ κυριωτέρα σας ἐλπίς; —Νὰ μάθω τὸ ἀλφάβητο.

Δωδωναῖος (1912)

Ποιὰ εἶναι ἡ πλέον εὐχάριστος στιγμὴ τῆς ἡμέρας σας; —Ἡ ἐν ὥρᾳ ἐργοχείρου συνομιλία μὲ τὰς συμμαθητρίας μου.

Νύμφη τοῦ Σηκουάνα (1903)

Σὲ ποιὸ μέρος θὰ προτιμούσατε νὰ κατοικῆτε; —Σὲ τρώγλη γιὰ τὴν πατρίδα.

Γισθντεξ (1925)

Ποῖον ζωγράφον προτιμᾶτε; —Αὐτὸν ποὺ ἁρμονικὰ ζωγράφησε τὴ φύση.

Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα (1927)

Ποῖον μουσικὸν προτιμᾶτε; —Ὑπάρχει καλύτερος μουσικὸς ἀπὸ τὴ μάννα μας, ὅταν μᾶς ἀνουρίζει;

Τρομερὸς (1931)

Τί πρᾶγμα θαυμάζετε περισσότερο στὴ φύση; —Τί πρᾶγμα ὑπάρχει στὴ φύση, ποὺ νὰ μὴν τὸ θαυμάζει κανείς;

Ἐλευθέρισς Ρουσσάκης (1925)

Συλλέκτης: *Τρομερὸς*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὴν ἐκκλησία, ὅπου ὁ μικρὸς Τοτὸς πῆγε γιὰ πρώτη φορά,ὅταν περνοῦν ἀπὸ κοντά του τὸ δίσκο καὶ σταματοῦν γιὰ νὰ ρίξῃ ἡ μητέρα του, ἐκεῖνος, νομίζοντας πῶς τοῦ προσφέρουν νὰ πάρῃ λεπτά, λέει:

— Εὐχαριστῶ, ἔχω.

Λυσόχαρτο

***

—Ἄχ! ἡ Μαίρη δὲν μοῦγραψε τῇ διεύθυνσή της. Πῶς νὰ τῆς ἀπαντήσω τώρα;

— Καὶ δὲν τῆς γράφεις νὰ σοῦ τὴ στείλῃ;

Χωρὶς Φτερὰ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1930
ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Στὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ μόνον ὅσοι, κατὰ τὸν Κανονισμὸ, μοῦ ἔστειλαν λιπτομερῆ Σημείωση τῶν Εὐσήμων ποὺ ἔπῆραν κατὰ τὸ 1930. Γιατὶ κ' ἄλλοι πῆραν, καὶ πολλὰ μάλιστα (π : χ : ἡ ***Δούλη Δωδεκάνησος*** 182, ὁ ***Ρασπουτὶν*** 138, ἡ ***Ἥρὼ*** 129 κτλ. κτλ.) Ἀλλὰ δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο, αὐτοὶ ἔκριναν περιττὸ νὰ μοῦ στείλουν Σημείωση. Ὅσοι, τώρα, ἔστειλαν, ἀλλὰ δὲν βλέπουν τόνομά τους στὸν πίνακα τῶν Βραβείων, πρέπει νὰ συμπαραίνουν ὅτι δὲν τὴν ἔλαβα.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Πάνθεια Ἀβραδάτου***, ἐπῆρε Εὔσημα 212.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Λυσόχαρτο***, 158.—***Τζίνα***, 127.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀθανάσιος Διάκος***, 132—***Μικρομέγαλη***, 103.—***Περιπλοκὰς*** καὶ ***Μῦρον τῆς Ἄνδρου*** ἐξίσου, 85.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Γεώργιος Ἀβέρωφ 80,Κυρὰ Φροσύνη 61, Ἔρση Δρόσου 43, Ρωμαῖος Πρίγκιψ 39.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1931, ποὺ μ' ἐδοσήθησαν πολύ, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: ***Νάρκισσος, Πάνθεια Ἀβραδάτου, Βινίμιος Γεράνης, Περιπλοκὰς, Ἐρράνης, Λάεγκριν, Νέλλη, Λυσόχαρτο, Ἀρχοντοπούλα, Ἀγνούλα, Ἀγγελούδι***: Ἀπονέμω [20] στὸν καθένα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, ὅταν λήγῃ ἡ συνδρομή των, νὰ τὴν ἀνανεώνουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω στὸν καθένα ἰδιαιτέρως. Ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 2 Ἰουλίου 1931

ΑΝΑΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο,γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω. Ζυγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. — Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὁποιος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνηση.

ΣΑΣ συσταίνω τὴ ***«Μικρὴ Ἀγωγὴ»*** ποὺ ἀρχίζει σήμερα. Θὰ σᾶς διασκεδάσῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, μαζὶ μὲ τὸ ***«Παλιὸ Καράβι»***. Μὰ κι' οἱ ***«Περιπέτειες τοῦ Γάτου»*** τελειώνουν μετὰ δυὸ φυλλάδια, κι' ἡ Κυρὰ-Μάρθα, ἀκούραστη, ἑτοιμάζει γιὰ τἀγαπημένα μικρά της ἐν' ἄλλο, ἐπίσης ὡραῖο, ἀνάγνωσμα, ποὺ ἤρωάς του εἶναι ἕνα ἀξιοθαύμαστο κουνέλι . . .

Συγχαίρω τὴν ***Πάνθεια Ἀβραδάτου*** γιὰ τὸ Πρῶτο Βραβεῖο τῶν Εὐσήμων, καὶ λυποῦμαι ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ δώσω ἕνα Δεύτερο καὶ στὴ ***Δούλη Δωδεκάνησο***, μὲ τὰ 182 τῆς Εὐσημίας, γιατὶ εἴτε βέν μοῦ ἔστειλε, εἴτε δὲν ἔλαβα Σημείωσή της.— Στὸ ἐρχόμενο θὰ δημοσιεύθοῦν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Μικροῦ Μύθου. Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ θὰ βεῖξουν ὅτι δὲν λείπουν ἀπὸ τὸν κύκλο μας κι' οἱ καλοὶ μυθογράφοι...

Πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου, ***Ἐρράνη***, μὲ τὴν παριγραφὴ τῆς ὑποδοχῆς τῶν ξενιτεμένων σας, ποὺ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀμερική, καὶ τῶν ἑορτῶν ποὺ δόθηκαν πρὸς τιμή τους. Θὰ διαβεβάσω καὶ τὰ συγχαρητήριά σου στὴ ***Σταράτη*** ποὺ ἔπαιξε τόσο ὡραῖα στὴ συναυλία. Στέλλω δυὸ γράμματά σου θἀπαντήσω, ἂν μπορέσω, στὸ ἐρχόμενο.

Μὰ σύ, βλέπω, ***Ἀτθίς***, καλό μου παιδί, χαλᾷς τὸν κόσμο γιὰ μένα! Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ καὶ γιὰ τὰ ἔργα καὶ γιὰ τὰ λόγια. Μόνο τὸ Π. Πνεῦμα ποὺ μοῦ ἔστειλες, ἂν καὶ «γεγονός», εἶναι ξαναειπωμένο καὶ ξαναδημοσιευμένο. Δὲν πειράζει, ἔ; θὰ μοῦ στείλῃς κανέν' ἄλλο. Καὶ γράφε μου συχνὰ τώρα ποὺ τελείωσες πιὰ τὸ σχολεῖο.

Μικρὸ τὸ κακό, ***Θέμις***, ποὺ ἔχασες τὶς ἐξετάσεις, ἀφοῦ κινδύνευσες νὰ χάσῃς τὴ ζωή σου! Δοξάζω τὸ Θεὸ ποὺ σὲ γλύτωσε καὶ περιμένω ἀνυπόμονα νὰ μοῦ ξαναγράψῃς, γιὰ νὰ μάθω πῶς ἔγινες ἐντελῶς καλά. Δὲν ἀνησυχῶ ὅμως, γιατὶ ἡ σκωληκοειδίτις, ἅμα προλαμβάνεται, δὲν εἶναι τίποτα. Σὲ λίγον καιρὸ δὲν θὰ σοῦ μένῃ παρὰ ἡ ἀνάμνηση αὐτῆς τῆς περιπέτειας: κλινικὴ στὰ καλὰ καθούμενα, φορεῖο, ἐγχείρηση καὶ πάει λέοντας. Ἔλαβα καὶ τὴ Συλλογή σου καὶ σήμερα, καθὼς βλέπεις, σοῦ δημοσιεύω τὴν πρώτη Ἄσκηση.

Δὲν πειράζει, ***Κατσαρίδα***, ποὺ δὲν μοῦ ἔγραψες, ἀφοῦ σ' ἐμπόδιζαν τὰ μαθήματα κι' ἀφοῦ μάλιστα οἱ κόποι σου ἀνταμείφθηκαν μὲ τὸ Βραβεῖο ποὺ πῆρες στὴ Σχολή. Σὲ συγχαίρω, καὶ σ' ἀνώτερα! Ναί, τώρα ποὺ εἶσαι πιὰ ἐλεύθερη καὶ ποὺ μεγάλωσες—14 χρόνῶν, νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς!—δὲν πρέπει νἀρχίζῃς τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀφίνεις στὴ μέσῃ. Πῆς λοιπὸν θὰ πάρῃς κι' ἕνα Βραβεῖο ἀπὸ μένα; Θὰ πῶ στὴ δ. Καρακάλου νὰ σὲ συγκίνησε τὸ θαυμάσιο διήγημά της «Τὸ πουλάκι μέλησε».

Ἀνέσπερη Εὐτυχία, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμό, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνάκρινα. Ἡ μαμμά σου ἔκανε πολὺ καλὰ ποὺ σοῦ ἔκρυβε τὰ φυλλάδιά μου ὅσο εἶχες τοὺς διαγωνισμούς. Ἔτσι, μὲ τὴ χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας, γιὰ τὴν ὁποία σὲ συγχαίρω, εἶχες καὶ τὴν εὐχαριστησιὴ νὰ τὰ διαβάσῃς μαζεμένα. Ναί, τὰ νέα μου μυθιστορήματα θὰ σοῦ ἀρέσουν ὅσο κι' αὐτὰ ποὺ τελείωσαν. Νομίζω πῶς ἔχεις χρέος νὰ ἐγγραφῇς στὸ Σύλλογο ποὺ σ' ἔκαμε Διαπλασοπούλα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, καθὼς κ' ὁ κ. Ξενόπουλος, ποὺ ἔκοψες τὴ φωτογραφία του ἀπὸ τὸ «Ἔθνος» καὶ τὴ φόλαξες.

Ναί, ***Πλάνο Δοξάρι***, μόνο τώρα τὸ καλοκαίρι, ποὺ δὲν ἔχεις σχολεῖο, μπορεῖς νὰ λὲς τὸ ἀντίθετο τῆς μαμμᾶς: «πρῶτα ἡ Διάπλασι κι' ὕστερα τὰ μαθήματα». Τράφε μου ὅσο συχνὰ θέλεις καὶ μὴ φοβᾶσαι πῶς θὰ μοῦ γίνῃς ποτὲ ἐνοχλητική. Στὸ γράμμα σου μέσα δὲν βρῆκα τὶς 30 δραχμὲς γιὰ τὸ Σῆμα. Ξέχασες νὰ τὶς ἐσωκλείσῃς, ἢ τὸ ξάφρισαν στὸ Ταχυδρομεῖο; Ὁ φακελλος,ποὺ τὸν φύλαξα, μοιάζει λίγο σὰν παραβιασμένος.

Τὸ γράμμα σου, ***Μ. Πολίτου***, μὲ χαροποίησε ἐξαιρετικά. Καὶ γιὰ τὸ δίπλωμα ποὺ πῆρες, καὶ γιὰ τὴν ἀπόφασῃ νὰ μοῦ γράψῃς τώρα ποὺ εἶσαι ἐλεύθερη, καὶ γιὰ τὰ λόγια ποὺ δείχνουν τὴν ἀγάπη σου σὲ μένα. Ναί, ἔχεις δίκιο: ἡ ἀνάπαυση αὐτὴ εἶναι προσωρινὴ καὶ σὲ λίγο ἀρχίζει καινούργιος ἀγώνας. Ἀλλὰ ἔτσι, παιδί μου, εἶναι ἡ ζωή. Ποτὲ κανεὶς δὲν ἡσυχάζει γιὰ πάντα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνο καὶ . . . γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ.

Εὔχομαι, ***Λάεγκριν***, νὰ μὴ μετατεθῇ ὁ καθηγητὴς ποὺ τόσο τὸν ἀγαπᾶτε· κι' ἂν μετατεθῇ, νὰ σᾶς στείλουν ἄλλον τὸ ἴδιο καλὸ κι' ἀξιαγάπητο. Ναί, ἔτσι ὅπως διάβασες στὸ Λεξικό, ἅρπαξαν τότε οἱ Γάλλοι τὴν Ἀφροδίτη ἀπ' τὴ Μήλο. Ἀλλὰ μὲ καλύτερο τάχα τρόπο ἅρπαξαν οἱ Ἄγγλοι τ' ἀνάγλυφα τοῦ Φειδία ἀπ' τὸν Παρθενῶνα; Οἱ προγονικοί μας θησαυροί, τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς, ἦταν στὴ διάθεση κάθε ξένου. Ἀλλ' ἂν αὐτὲς οἱ ἁρπαγές, οἱ ἀναπόφευκτες τότε, μᾶς κάνουν τόση ἀγανάκτηση, φαντάσου πόσο πρέπει νὰ μᾶς ἀποτροπιάζῃ ἡ ἀπερπόληση ἀρχαιοτήτων ἀπὸ Ἕλληνες,—πρᾶγμα ποὺ δυστυχῶς γίνεται καὶ σήμερ' ἀκόμα . . . σπορadικῶς.

Χαίρω πολύ, ***Χρῖστε Παπαχριστόπουλε***, ποὺ ἀποφάσισες νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησή μου. Ἰδιαιτέρως μ' εὐχαριστεῖ ὅτι μόνος σου ἐξετίμησες τὸ περιοδικό μου, ὅταν τὸ εἶδες σ' ἕνα κιόσκι καὶ τὸ ἀγόρασες. Ἀλλὰ γιὰ τὴν κίνησή εἶναι ἀπαραίτητο καὶ τὸ ψευδώνυμο. Μπορεῖς νὰ μεταφράζῃς ἀπὸ ξένα περιοδικὰ ὅ,τι σοῦ ἀρέσει, νὰ μοῦ στέλνῃς καὶ νὰ δημοσιεύω ὅ,τι μᾶρέσει καὶ μένα. Ὄχι ὅμως ἰατρικὲς φυντάγές. Τέτοια δὲν δημοσιεύω.

Δεσπομένη Λαίδη, ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μοῦ γράψῃς, γιατὶ κι' ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας σου,καὶ μεγαλύτερ' ἀκόμη, θ' ἀπαντήσῃς στὴν κίνησή μου. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Ἡρμένω τώρα νὰ μοῦ ξαναγράψῃς καὶ νὰ μοῦ στείλῃς καὶ κανένα κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα. Ἔχω τὴν ἰδέα πῶς θὰ γράψῃς ὡραῖα. Καὶ περάστικα, παιδί μου! Ἐλπίζω νὰ μὴ σοῦ ξανάλθῃ ὁ πυρετός.

Σ' εὐχαριστῶ, ***Μπεμπέκα Μαβδαλάκου***, ποὺ μόλις τελείωσες τοὺς διαγωνισμούς, ἡ πρώτη σου δουλειὰ ἦταν νὰ μοῦ γράψῃς. Ἔ, μὰ ἦταν καὶ καιρός, ἀφοῦ ἔχεις τρία χρόνια συνδρομήτρια. Ὀδηγό σοῦ ἔστειλα, καὶ τώρα ἐμπρός! Ἔγνοεῖς ὅτι περμένεω πολλὰ ἀπὸ ἕνα κορίτσι 14-15 ἐτῶν, «μαθήτρια τῆς ὅης Γυμνασίου, κηρυγμένη ὅπερ τῆς χειραφετήσεως καὶ ἀκόλουθο τοῦ Ψυχάρη».

Ἀλήθεια, ***Δόνα Κλώρα***, ἂν πηγαίνες στὴ Σάμο, θὰ γνώριζες πολλὰ Διαπλασόπουλα· ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, ἀφοῦ ἀνωτέρα βία ματαίωσε τὸ ταξίδι σου; Ὡστόσο μοῦ περιγράφεις θαυμάσια αὐτὴν τὴν περιπέτεια. Μοῦ ἄρεσε προπάντων τὸ ἄθειαμα τῆς βαλίζας: ἀπὸ τὴ λύπη σου, ἔβγαζες τὰ πράγματα ἕνα-ἕνα, σιγὰ-σιγά, μὲ προσοχή, σὰ νἄταν αὐγὰ καὶ φοβόσουν μὴ σπάσουν — τὰ ἴδια ἐκεῖνα πράγματα ποὺ, στὴ χαρά σου πρωτύτερα τὰ ἔχωνες μέσα στὴ βαλίζα γρήγορα-γρήγορα, σὰ νὰ φοβόσουν μὴ σ' ἀφήσῃ ἔξω τὸ βαπόρι... Καὶ τὸ συμπέρασμα ποὺ βγάζεις πολὺ σωστό. Ψυχολογεῖς καὶ σκέπτεσαι καλά, μπράβο!

Ἔτσι καμμιὰ φορά, ***Κρινάκι***, τὰ ὄνειρα εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἢ καλύτερα, στὸν ὕπνο του βλέπει κανεὶς ὅ,τι εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνῃ στὸν ξύπνο . . . Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ χαίρω ποὺ τώρα θὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Γιὰ τὶς λύσεις σου δὲν θυμοῦμαι. Σαναστέλλε τὶς γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω, ***Μπουμπουλίνα***, ὅτι οἱ βαθμοί σου θὰ εἶναι καλοί, ὅπωσδήποτε γράφε μού τους ὅταν θὰ σᾶς τοὺς δίδουν. Γιὰ Παιδ. Πνεῦματα δὲν ἀπαντῶ σχεδὸν ποτέ,οὔτε μπορῶ νὰ θυμοῦμαι ποιὸς ἔστειλε καὶ ποιὸς δὲν ἔστειλε. Γιατὶ λαβαίνω πάρα πολλά, φυλάω σ' ἕνα μέρος τὰ καλά, κι' ἀπὸ κεῖ φαρεύω στὴν τύχη ὅσα χρειάζονται γιὰ κάθε φυλλάδιο. Κομμάτι σου, νομίζω, ἔλαβα, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤρθε ἀκόμα ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω.

Πάνω Μαχαβαράτα, αὐτὸ τὸ ἐξήγησα πολλὲς φορές. Εἶχα κι' ἐγὼ ἀπὸ καιρό, ἀδιάβαστα, πολλὰ κομμάτια, περίσσευμα νὰ πῶ ἔτσι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ λάβαινα πάρα πολλά, γιατὶ δὲν εἶχα πάρει τὰ μέτρα μου. Φυσικά. δὲν μπροῦσα νὰ τὰ ξεκαθαρίσω ἀμέσως· σιγὰ-σιγὰ ὅμως ξεκαθαρίζονται καὶ σὲ λίγο θὰ πάψουν οἱ συγχρονισμοὶ αὐτοὶ ἀπορρίψεων καὶ δημοσιεύσεων ποὺ προκαλοῦν παράπονα. Ἔκαμες καλὰ ποὺ δὲν ἀπογοητεύθηκες ἀπὸ τὴν ἀπόρριψη τοῦ πρώτου κομματιοῦ σου κι' ἔστειλες δεύτερο.

Μοῦ φαίνεται, ***Χωρὶς Φτερά***, πῶς εἶσαι σὲ θέση ν' ἀλληλογραφῇς μ' ὅσες Διαπλασοπούλες θέλεις. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔρῃς πολλὰ γράμματα, ἔχεις ὅμως ἰδέες καὶ μιὰ εὐκολία στὴν ἔκφραση ζηλευτή. Ἄλλωστε, ἀπὸ τὸ πρῶτο γράμμα, θὰ τοὺς πῇς ὅτι δὲν πηγαίνεις σχολεῖο καὶ θὰ σὲ κρίνουν μ'ἐπιείκεια. Ἀλλὰ τί λέγω; Ἀπεναντίας, νομίζω ὅτι θὰ βρίσκουν πολὺ γοῦστο στὰ γράμματά σου, ὅπως βρίσκω κι' ἐγώ. Καὶ θὰ σ' ἀγαπήσουν ἀπ' αὐτά, καὶ θ' ἀποχτήσῃς ἔτσι μιὰ μακρινὰ φίλες πολύτιμες. Ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαρίστεῖ γιὰ ὅσα γράφεῖς.

Νιόπης Ἀδάμα, μὲ κάταγέλλουν ὅτι, τὸ ἀνέκδοτό «Ἡ ἀσχημιὰ ἑνὸς Ἀκαδημαϊκοῦ». ποὺ σοῦ δημοσίευσα στὸ 28 φυλλάδιο, τὸ ἀντέγραψες αὐτολεξεὶ ἀπὸ τὴν «Οἰκογένεια», μοῦ στέλνουν μάλιστα καὶ τὸ ἀπόκομμα. Γιατὶ τόκαμες αὐτό; Ἀλήθεια, τ' ἀνέκδοτα αὐτὰ εἶναι, νὰ ποῦμε, ***κοινὸν κτῆμα***. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ πάλι νὰ τὰ παίρνῃ κανεὶς αὐτολεξεὶ ἀπὸ ἄλλο ἑλληνικὸ περιοδικό. Ἢ τὰ μεταφράζει ἀπὸ ἄλλο ξένο, ἢ τὰ διαασκευάζει, δηλ. τὰ διηγεῖται μὲ λόγια δικά του. Δὲν τό ἤξερες, καὶ γι' αὐτὸ σὲ συγχωρῶ. Μὰ μὴ τὸ ξανακάνῃς. — Ἔλαβα καὶ τὸ γράμμα σου ἀπ' τὴν πατρίδα. Γιὰ τὴν ἀμέλεια τοῦ διανομέα θ' ἀναφερθῆτε βέβαια στὸν προϊστάμενο τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἔχω ἀκ

ὥς, ἀφοῦ μοῦ ἔγραψες, δὲν πειράζει· μόνο νὰ ἰδῶ πότε θὰ μοῦ ξαναγράψῃς· ὄχι, γιὰ τὸ Δελφῖνο δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ ἄλλο· τίποτα·) ***Σεμίραμιν*** (σὰ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα· σοῦ ἔστειλα χαρτὶ καὶ τετράδια· θὰ πῶ στὴν ***Ἀρλίτα*** ὅτι σοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ κομμάτι της, ἀλλὰ τὸν τίτλο δὲν τὸν διάβασες καλά· δὲν εἶναι ἡ Εἰσοδία, — τέτοια λέξη δὲν ὑπάρχει—ἀλλὰ τὰ Εἰσόδια·) ***Α. Κ.*** (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα·) ***Αἴγλην*** (θὰ πῶ στὴ Δ Καρακάλου ὅτι στὴν ἑορτὴ τοῦ Ἀρσακείου σας παίχτηκε πολὺ ὄμορφα, ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες μαθήτριες, τὸ «Ἄντιο, παιδί μου»· τὰ θερμά μου συγχαρητήρια ἐκεῖ ποὺ ξέρεις·) ***Λευκὴν Καμέλιαν*** (ἐπρόσθεσα ***Λευκή***, γιατὶ ***Καμέλια***, μόνο του, τὄχει ἄλλη· γράφε μου τώρα ποὺ ἔχεις καιρό·) ***Ἐλπίζουσαν Ἑλλάδα*** (ἔλαβα τὶς λύσεις σου·) ***Γιγαντιαῖον Πάνον*** (ἔστειλα· ταποτελέσματα τοῦ Πεντάθλου θὰ δημοσιευθοῦν τὸ φθινόπωρο· χαίρω ποὺ ξαναγυρίζεις στὴν κίνηση ἀπὸ τὴν ὁποία σὲ εἶχαν ἀπομακρύνει τὰ μαθήματα·) ***Φρανσίναν*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· γιὰ τὸ διήγημά σου, ἄμα τὸ διαβάσω·) ***Μυροβόλον Ἄνθρον*** (ἐξετέλεσα· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ·) ***Χαραυγὴν*** (θὰ ἰδῶ, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλο, θὰ δεχθῶ αὐτὸ ποὺ στέλνεις τώρα· στὴν ἐρώτησή σου ναί, γιὰ δυὸ φορές, τὸ διπλό·) ***Ἀτρόμητην Φοβητσιάραν*** (σὰν τὰ χιόνια! τὸ εἶπα στὸν Ἀνανία καὶ φώναξε: «ἄμ αὐτὴ ποὺ ἔκαμε νὰ γράψῃ τόσους μῆνες;» . . . τὸ κομμάτι σου τὸ ἔλαβα·) ***Χρυσοθήραν*** (καὶ σὺ ἄργησες πολὺ νὰ μοῦ γράψῃς, ἂς εἶναι . . . ἡ λύσις αὐτὴ θεωρεῖται ὀρθή, γιατὶ τόσο μικρὴ διαφορὰ δὲν ἔχει σημασία· αὐτά, ναί, παθαίνουν, οἱ ἀμελεῖς, ἀλλὰ σὺ βέβαια τὸ ἄριστα τὄχεις στὴν τσέπη·) ***Σαρδανάπαλον, Μπέλλαν Κούκλαν, Δάκρυ τῆς Μοναξιᾶς, Κυρὰ-Φροούνην, Ἀθήνην Ρόδου, Μικρὴν Ἀμαζόνα, Ἀγνὴν*** (ἔλαβα τὰ κομμάτια σας· στὰ γράμματά σας, ὅσο ἔχω τόπο, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο·) ***Πειραιώτισσαν, Εὐστράτιον Παξινὸν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1 Ἰουλίου*, στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 255ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Σεπτεμβρίου.

439. Δογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Πολὺς ὁ κόπος μου ναί μέν,
Ἄλλον ὅμως δὲν κάνω:
Στῆς Ἀρκαδίας τὸ βουνὸ
Βρίσκομαι τώρα πάνω.

Συευρέμαλλη

440. Συλλαβόγριφος

Ἐρράγισε ἡ καρδιά μου στὰ σω- [στά,
Προφέρονται μονάχα τρία γράμ- [ματα,
Γιατὶ μοῦ παρουσιάστηκε μπρο- [στά,
Πνιγμένη, ἡ δόλια, ἀπὸ τὰ κλά- [ματα,
Αὐτὴ ποὺ γιοὺς στερήθηκε σα- [ράντα
Κι' ἀπόμεινε παντέρημη γιὰ πάντα.

Πάνθεια Ἀβραδάτου

441. Στοιχειόγριφος

Κάποιου νησιοῦ τὸ ἀρχικὸ
Μὲ τρόπο τοῦ τὸ βγάζω,
Κι' ἀπ' τὸ Αἰγαῖο στὸν Ὄλυμπο
Ἀμέσως τὸ ἀνεβάζω.

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

442. Μεταγραμματισμὸς

Βασιλιὰς ἦταν ἀρχαῖος
Πατριώτης καὶ γενναῖος·
Μὰ τὸν τράχηλο τοῦ ἀλλάζεις
Κι' ἕνα δέντρο παρουσιάζεις.

Θέμις

443. Μωσαϊκὸν

Σέρραι, Πάτρα καὶ Ραφίνα,
Δράμα, Ἄρτα καὶ Ἀθήνα,
Ἀπὸ ἕνα των δανείζουν
Καὶ μιὰν ἄλλη σχηματίζουν.

Ταρζὰν

444. Ἐπιγραφὴ

Α Ε Ρ Υ Γ Ρ Α
Ι Σ Λ Ο Γ Χ Ε
Υ Ο Χ Α Μ Ι Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ὀνειρεαν Δέξης

445. Ἀστὴρ

* * *
* * *
* * *
* * * A * * *
* * *
* * *
* * *

Ὁριζοντίως ἀρχαία δυστυχὴς βασίλισσα· καθέτως ἄρπυια· διαγωνίως μοῦσα καὶ ἀρχαῖος λυρικός.

Διαβατάρικο Πουλί

446. Κρυπτογραφικὸν

12345678=Ἀρχ. περίφημ. πόλις
23658 =Ἐπίρρημα τρόπου
3215 =Ποτὸν
458 =Πτηνὸν
565 =Ἐπίρρημα χρόνου
62825 =Μήτηρ ἡμιθέου
7432 =Χρίουν τοὺς τοίχους
82315 =Ἰχθύς

Εὐστράτιος Παξινὸς

447. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν πελώριαν ἐξωτικὸν δένδρον:

1, Ὡραία πόλις τῆς Ἰταλίας· 2, Μεγάλη πόλις τῆς Πελοποννήσου· 3, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον· 4, Πᾶς μὴ Ἕλλην· 5, Παχύδερμον· 6, Ἄλλο τερατῶδες, προκατακλυσμιαῖον.

Βάσιγκτων

448. Φωνηεντόλιπον

λβν - πδς - κ - λψ - πλν

Βάτραχος Νο 6

449. Γρῖφος

Σπῦρο! νολιγ . . . ἀρκεῖ! Ἂν θέρει ζῆς, L F, θέρει ἄν.

Κεφαλλωνίτης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

450-453. Ciné-Rébus

1.—Ὄνος, ὕδωρ.
2.—Ἔ! διῶξε!
3.— Στάσου! χρονολογία.
4.— Οἶνος τοῦ ἄσσου.

Μεταφράσατε αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ θὰκουσθοῦν τέσσερα ὄργανα γυμναστικῆς (γαλλιστί).

Κυρὰ Φροσύνη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 16

203. Ἴβυκος (Ἤβη, Κῶς). — 204. Ἄγαρ (α, γάρ). — 205. Δῆλος-δειλός.—206. Ὁ ἀνεμόμυλος. 207. Κ Α Π Ρ Ο Σ / Α Κ Ρ Ι Σ / Π Ρ Ο Σ / Ρ Ι Σ / Ο Σ / Σ 208. ΠΑΙΩΝΙΟΣ (αἰών, Ἰωνᾶς, ὠόν, νωπός, ὄπως, σπάνιος).— 209 - 213. Διὰ τοῦ ΡΑΣ: ***δρᾶσις, ὅρασις, Παράσιος, δέρας, Παράσχος***.—214. ***Ράβε, ξήλωνε, δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπῃ.*** (ΡΑκος, ΒΕλος, ΞΗρός, ΛΩτός, ΝΕβας, ΔΟΥλος, ΛΕΙα, Ἀρά, ΝΑδίρ, ΜΗτηρ, ΣΟΥδάν, ΛΕΙος, ΠΗγή).—215-219. Καναδᾶς, Παναμᾶς, Παλαμᾶς, Ταραμᾶς, Καπαμᾶς. — 220. ***Ἡ μετοχὴ εἶναι ἐγκλισις*** (ἡ, μὲ το χι, ἦν, ε ἐν κλείς, εἰς).—221. Voltaire (vol, taire). — 222. Il faut rendre le bien pour le mal.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἕνα στοιχεῖο δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ κεφαλαῖα δρ. 1 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

| ΑΑ' — 461 |

Ἀποτελέσματα Β' Διαγωνισμοῦ. Βρεβεύω: Α') **Πανελλήνιο Ὄνειρο**. Β') **Χρυσοπηγή**, (Δ/σις;) Ἀσπούδ εὐχαριστῶ. **Χαραυγὴ**

| ΑΑ' — 462 |

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους - ες Ἑλληνικὰ, Γερμανικά, Γαλλικά, Ἀγγλικά. Γράφετε: κ. **Θεοδόσιον Πεταλᾶν**. Ἀμφιτρίτης Παρθενῶνος, Παλαιὸν Φάληρον, (διὰ Ἰ. Δαλγόν). **Ἰδαλγὲς**

| ΑΑ' — 463 |

Κατέθηκα στὸ Δημοψήφισμα ὡς **Αὐγὴ Ρόδου**. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μουτικά. Δ/σις: Λέλα Τσούκα. Ἀγησιλάου 84, Ἀθῆναι. **Δικηγορίνα**

| ΑΑ' — 464 |

Ἡ νέα μου Δ σι: Jean Bossinin. Αγιογρί Monastir No 2. Heybeli-Istamboul. **Ρὸν Ρεδίνη**. Θὰ μᾶς θαύμαζε κ' ἡ Μαρκόνι ἂν ἤξερε τὴν ταχύτητα τῆς ἀλληλογραφίας μας!, **Ρόδης Οὐράνης**.

| ΑΑ' 465 |

Εὐχαριστῶ, **Δικηγορίνα, Γριαντεφυλλένιο Δάκρυ, Νέλλη** (θέλω νὰ σᾶς γνωρίσω) γιὰ τὴν καλοσύνη τῆς κρίσης σας. **Δάκρυ τῆς Μοναξιᾶς**

| ΑΑ' 466 |

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΙ!!! Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν διακοπῶν πλουτίσατε τὰς συλλογάς σας, Γράψατε νὰ σᾶς στείλω πρὸς ἐκλογήν, Α. Κωνσταντίνου, Γραμματοθυρὶς 25, Θεσσαλονίκη.

| ΑΑ' — 467 |

ΧΡΥΣΟΝΕΙΡΟ, θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ «Θὰ μείνῃ τάχα ὄνειρο;» **ΠΑΛΛΗ ΑΘΗΝΑ**

| ΑΑ' — 468 |

Λεύλα, **Μπίλυ Ντέβ, Λουλουδάκι, Ἰζίνα**, γιατὶ τόση σιωπή; Γράψατε ἀνησυχῶ. **Μικρὴ Ἀμαζὼν**

| ΑΑ' — 469 |

Ἀλληλογραφῶ μὲ Περιπλοκάδα, Κυρὰ τῆς Θάλασσας, Ξανθούλα. Γράψατε, Ἀλέξανδρον Λευκαδίτην, Σταδίου 39 α, Ἀθῆναι, διὰ **Σταυρωτᾶν**

| ΑΑ' — 470 |

«Τόμπολα», δεχόμαστε συγχαρητήρια, εὐχαριστοῦμε. Ποιὸς ὅμως σᾶς πρότεινε «Συμμαχίαν»; Ἐξηγηθῆτε σαφῶς. Ἑτοιμασθῆτε νὰ δεχθῆτε μεγάλες συγκινήσεις. **ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ**

| ΑΑ' — 471 |

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ
ΤΜΗΜΑ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ — ΑΘΗΝΑΙ

Παύομεν ἐργασίας μέχρι Ὀκτωβρίου. Γενικὴν διεύθυνσιν ἀναλαμβάνει τὸ Δεύτερον Παράρτημα Ἀμπαρουσίου (Κοιμήσεως Θεοτόκου 15). Μὲ πλήρη πληρεξουσιότητα ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων.

| ΑΑ' — 472 |

— τὸν Πάνο Μαχαβαράτα.

Σ' Φιλοσόφῳ μὲν ἔοικας ὦ νεανίσκε, καὶ οὐκ ἀχάριτα λέγεις, ἴσθι μέντοι ἀνόητος ὤν. **ΑΘΕΕΚΡΙΝ-ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ**

| ΑΑ' — 473 |

Τρελλὲ Βιολιστή, πραγματικὰ εἶσαι τρελλὸς ("Ἴσως νὰ φταίῃ κι' ἡ ζέστη) Ποιὸς σὲ θέλει, παιδί μου, στὴν «Τόμπολα»: Ποιὸς σοῦπε νάρθῃς; Μάθε πώς; «γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος τῆς «Τόμπολας» πρέπει νὰ πάρῃ ὁ Σύλ. ὁριστες συστάσεις γι' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν δεχτοῦν ὅλα τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἀοιπὸν μὴν ἀεροβατεῖς. Τὴν «Τόμπολα» τὴν παρακαλοῦν νὰ γίνουν μέλη της. Ἡ «Τόμπολα» δὲν παρακαλεῖ . . . **ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ**

| ΑΑ' — 474 |

Ἡ «ΤΟΜΠΟΛΑ» ἀκυρώνει τὸ Διαγωνισμό της δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντηση. Γιατί; Ὑφίσταται ἔλλειψη πνεύματος στὸ Διαπλασόκοσμο; Ἀπ' τὰ βραβεῖα, ὁ πίνακας ζωγραφικῆς χαρίζεται στὴ «Διάπλαση» γιὰ τὰ γραφεῖα της—γιὰ μιὰ μικρούλα δώρηση—Ἰ' ἄλλα θὰ μποῦν στὴν ἀγορὰ ποὺ θὰ κάνῃ ὁ Σύλλογος.

| ΑΑ' — 475 |

Ζήτω ἡ «ΤΟΜΠΟΛΑ»! κι' ἐμεῖς μέλη τῆς. **ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ**
ΑΝΕΣΠΕΡΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

| ΑΑ' — 476 |

Παράραμα; στὴ (ΑΑ' —460) ἀντὶ Κάουντ, σφαῖρα θέλει καψόσφαιρα.

Πῶς θὰ περάσετε πιὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἁπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, — ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε, — γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνος Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἂν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930,** ποὺ ἔχει 600 σελίδες ὁ καθένας καὶ 14 μυθιστορήματα οἱ δυὸ μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι